

TURNUL DE VEGHERE

Vestitorul
Impărăției lui Jehova

„Și vești că eu sunt Jehova”

Ezekiel 35:15

CONȚINUTUL

Serviciul vestitor înțelept	2
Apel la îndurările lui Dumnezeu	3
O jertfă vie	3
Serviciul	5
Transformare	6
Credință în organizație	7
Fiul risipitor în informare	10
Timpul îndeplinirii	11
Părinte și fiu	12
Impărțirea averii	13
„În țara depărtată”	15

Textul anual pe 1945:

Romani 15:10

© W.T.B.S.T.

VEȘTI DE ÎNĂLȚĂ DE LA JEHOVA. EU SUNT DUMNEZUL

„Serviciul vostru înțelept”

„Vă îndemn dar, fraților, pentru îndurarea lui Dumnezeu, să aduceți trupurile voastre ca o jertfă vie, sfântă, plăcută lui Dumnezeu: acestea vă fi din partea voastră o slujbă duhovnicească”. — Romani 12:1, Versiunea americană Standard.

1. IEHOVA ie o națiune deosebit de aceea pe care această lume o ia. El niciodată nu s'a conformat pe Sine acestei lumi și faptul că sfârșitul lumii este aproape, este evident, că El nu va face aceeași niciodată. Lumea a ales să difere de El și de căile Sale. Mai curând decât să o forțeze să se transforme pe sine după căile Sale, El o distruge ca pe imperiul Său intenționat, incorigibil. Puterile domnitoare ale acestei lumi se străduiesc pentru o uniformitate a cetățenilor și încearcă prin sisteme de întregimentare, să constrângă pe toți să se conformeze steagurilor și imitațiunilor făcute de oameni. Iehova Dumnezeu, ale cărui căi sunt ca cerurile, de înalte, mai presus ca acelea ale oamenilor, are putere atotputernică, și este Suveranul de drept peste toate lucrurile, și răsună El nu forțază sau constrângă pe vreă creatură ca să primească și să ducă la îndeplinire serviciul Său. Știind că aceia care sunt forțați nu pot fi ținuți în neprihănire într'un serviciu rău dispus, El privește după ascultare și serviciu voluntar. El revărsă spiritul bunăvoinței peste aceia care se supun să-l servească. Nu sunt oferite daruri egoiste pentru a mângâia creaturi la vreo nedreptate, dar El atrage pe cei binevolenti în serviciul Său drept, arătând iubire față de ei. Este scris cu privire la El: „Iehova ni se arată de departe: Te iubesc cu o iubire vesnică; de aceea îți păserez bunătatea Mea!” — Ieremia 31:3. Versiunea americană Standard.

2. De la cei dintâi până la cei din urmă, Iehova Dumnezeu s'a arătat bunătața Sa, pentru ca să recâștige oameni sinceri dela faptele nedreptății, care duc la pierzare. „Pentru un om neprihănit cu greu ar muri cineva; dar pentru binefăcătorul lui, poate că s'ar găsi cineva să moară. Dar Dumnezeu își arată dragostea față de noi prin faptul că, pe când eram noi încă păcătoși, Christos a murit pentru noi”. (Romani 5:7, 8). Toate faptele considerate, toți oamenii, de orice rasă, naționalitate sau culoare, sunt păcătoși; și fiindcă bunătața lui Dumnezeu este extinsă în toate cazurile spre cei păcătoși față de El, bunătața Sa față de acestia este o mare ploaie a milii peste ei. Este mai mult decât o simpiă compătimire; pentru că o simpiă compătimire poate fi combinată cu dispreț și defăimare pentru cel compătimut, ca fiind slab și inferior. Este milă; pentru că mila este unită cu dragostea care apucă, pentru o ziă asa, compătimirea și-l face să tresară cu emoție. Numai o astfel de dragoste a vrut să miste pe Dumnezeu Cel Prea Înalt spre a da pe Fiul Său în moarte în favoarea neamului omenesc. Darul Fiului a exprimat milă cu privire la Dăruitorul Suprem, pentru că acesta era singurul și cel mai iubit Fiul al Său.

3. Prin mare suferință națională, un bărbat din națiunea lui Israel a zis: „Bunătatea lui Iehova nu s'au sfârșit. Îndărățiile Lui nu sunt la capăt, ci se înnoiesc în fiecare dimineață. S'credințioșii la este alături de mare!” (Plângeri 3:22, 23, Ver-

sionez americană Standard). Domnul Dumnezeu a întins din belșug bunătața Sa națiunii lui Israel, mai ales din pricina strămoșilor lor credințioși și devotați, Abraam, Isaac și Iacob (sau Israel). Și deoarece acești bărbați din vechime erau servi și Martori ai lui Iehova Dumnezeu, bunătața Sa, într'o astfel de măsură, dată Israelului; naturii a fost, mai cu seamă, pentru numele Său. Numele Său nu poate fi întinat prin vreun fel de necredințioșie față de legământul Său cu acești strămoși loiali ai națiunii lui Israel. Legământul Său sfăbilit și confirmat acestor patriarhi era: „În tine și seminția ta se vor binecuvânta toate familiile pământului”. (Genesa 28:14). Afară de bunătața Sa, El nu va lăsa ca acei legământ exprimat lor, să cadă din cauza decăderii națiunii a lui Israel, descendenții naturali ai lui Abroam. Dumnezeu fină legământul intact printr'o îngrijire minunată care arată îndurarea Sa și adăncimea bogăției atât a înțelepciunii cât și a cunoștinței Sale.

4. După ce națiunea lui Israel a lepădat pe Fiul iubit al lui Dumnezeu și L-a dat la moarte răstignindu-L pe lemn, Iehova Dumnezeu a rupt pe Israelii naturali din relațiunea lor cu El, întocmai după cum ramurile moarte, neproductive, sunt rupte din măslin în Palestina. Dar îndurarea Sa delicată a fost manifestată față de către ei indivizi ai națiunii după cum i-a plăcut Lui, prin arătarea credinței lui Abraam, Isaac și Iacob. Rămășița celor credințioși a lăsat-o să rămână în relațiune teocratică cu El, ca ramuri în măslinul simbolic, pentru a se împărțisi din sucul bogat al rădăcinii măslinului. Această rămășiță aleasă din Israelul natural, a fost așa dar, potrivit numită, o „alegere a harului”, căjiva aleși cărora Iehova le-a arătat favoarea și îndurarea Sa, neținând seamă de ceea ce făcea națiunea. Acestora, într'odăvăr, le-a arătat El rarele Sale bogății în aceea că i-a făcut împreună moștenitori cu oevărata sămânță a lui Abroam, Christos Isus Fiul Său iubit.

5. Mai mult decât atât, pentru a justifica cuvântul Său că sămânța lui Abroam va fi ca stelele cerului și ca nisipul de pe tărnul mării Iehova a adăugat această rămășițe de Iudei credințioși, alinați în organizația teocratică, măslinul simbolic, consacrați credințioși dintre ne-Iudei sau păgâni. Aceasta se face posibil în urma vacanței creată prin căderea Israelului natural și completarea familiei regnie cerești la numărul complet, pe care numai Dumnezeu îl poate socoti și predicșii. Astfel se arată față de păgâni, care nu era sămânța naturală a lui Abroam, și de aceea nu erau în relațiune de legământ cu Iehova, era o foarte neobișnuită și neașteptată oastășurare a milii lui Dumnezeu. Mila Sa, cupă cum a fost exprimată pe această din urmă cale, era așa de superioară tuturor concepțiilor omenești: că ea a epuzat în mod special pe Israelii naturali drept, în sine, să devină țigniti. Cu toate că datorau mila aiea Dumnezeu pentru ei înșiși, arăptarea lor de sine, religioasă, nu i-a lăsat să fie compătimitori față de alții; și ei au respins mila lui Dumnezeu dată și față de ei înșiși. Dar aceia care erau miloșivi au cășunat mila lui Dumnezeu și au continuat în aceea.

Apel la îndurările lui Dumnezeu

6. Apostolul Pavel atrage atențiunea în capitolul unsprezece al scrisorii sale către Romani, asupra acestei purtări plină de milă a lui Dumnezeu, atât față de Iudeii naturali, cât și față de păgâni. Apoi el a folosit aceasta ca baza unui puternic și mișcător apel către poporul consacrat al lui Dumnezeu, și anume: „Vă îndemn dar, fraților, pentru îndurarea lui Dumnezeu, să aduceți trupurile voastre ca o jertfă vie, sfântă, plăcută lui Dumnezeu: aceasta va fi din partea voastră o slujbă duhovnicească”. (Romani 12:1). Acesta nu este un apel către Iudeii și păgânii necredincioși să se consacreze pe sine lui Dumnezeu spre a face voia Sa. Acesta este un îndemn către frații lui Pavel în Domnul, adică frații care au legătură cu Dumnezeu prin Christos Isus. Acesta este așa dar, către aceia care erau pe deplin consacrați lui Dumnezeu, întocmai ca Pavel: „Deci, vouă tuturor, care sunteți prea iubiți ai lui Dumnezeu în Roma, chemați să fiți sfinți”. (Romani 1:7). Ei erau din aceeași „casă a credinței” ca și Pavel și erau „ramuri” în „măslinul” teocratic, întocmai după cum era și Pavel. Unii au fost asemănători „ramurilor naturale”, deoarece s’au tras dintre Iudei, și alții erau asemănători ramurilor altoite. În ei dintr’un măslin sălbatic, deoarece s’au tras dintre păgâni. Dar acum toți erau frați în Christos, printre care nu există deosebiri rasiale sau naționale. Și, deoarece Pavel era un apostol special al lui Christos pentru păgâni, de aceea el și-a finit de cea mai mare datorie a sa, să scrie acestei comunități în Roma păgână, capitala Cesarilor.

7. Toți acești consacrați, servi și frați în Christos, s’au împărțit din îndurarea plină de iubire a lui Dumnezeu; și din această cauză au putut fi ei reinsuflețiți la activitate potrivită. Pavel fiind unul dintre cei doisprezece apostoli ai Mielului, și prin urmare unul din corporațiunea conducătoare vizibilă a tuturor adunărilor lui Dumnezeu de pe pământ, el era cel calificat a da acest îndemn și apel. Era același lucru ca și când Dumnezeu vorbește, prin organizația Sa teocratică, aceluia de pe pământ care primesc îndurarea Sa.

8. În altă parte a epistolei sale, apostolul apelează la frații săi, îndemnându-i la o purtare dorită. (Romani 15:30; 16:17). Dar aci apelul său se bazează pe îndurarea plină de har a lui Iehova, după Pavel chiar îl descrie într’un mod așa de destăinuit. Îndurarea lui Dumnezeu, care întrece totul, a fost extinsă asupra lor, ei se pot folosi de ocaziunea și de privilegiul deschis lor. De aceea Pavel, din plinitatea inimii sale, spune fraților în organizația teocratică: „Vă îndemn dar, fraților, prin îndurarea lui Dumnezeu”. (Rotherham). Dacă bunătatea nemeritată a lui Dumnezeu nu poate pune în mișcare o creatură la o faptă bună și potrivită, atunci o astfel de creatură trebuie să fie cu adevărat învârtosată și împietrită.

9. Nu este aci amenințare, nici presiune de constrângere sau forțare, ci numai puterea de atragere prin mijloacele îndurării lui Dumnezeu, exprimate mai întâi față de Iudeii naturali și după aceea față de păgâni. Dacă această îndurare nu a aprins iubire în cineva, față de care ea s’a arătat, și acesta să se simtă mișcat a arăta aprecierea sa față de Dumnezeu, atunci el nu poate fi un serv vountar al lui Dumnezeu și să fie legat față de El cu legătură durabilă. El ar lucra în disprețul harului și milei lui Dumnezeu; și, atât încât privește creatura, harul divin și-ar fi pierdut efectul său potrivit. Ar fi în zădar, risipit. Apelul de a nu face aceasta era implicit în cuvintele lui Pavel; întocmai după cum s’a exprimat către frații săi din Corint, zicând: „Ca unii care lucrăm împreună cu Dumnezeu, vă sfătuim să faceți așa ca să nu fiți primit în zădar harul lui Dumnezeu”; adică a nu

primi „a nu primi favoarea lui Dumnezeu și apoi a o risipi”. — 2 Corinteni 6:1; Goodspeed.

10. Nici-o creatură să nu abuzeze de mila și harul lui Dumnezeu. Potrivit psalmistului, trebuie să zică: „Domnul este milostiv și plin de îndurare, îndelung răbdător și plin de bunătate. Domnul este bun față de toți, și îndurările Lui se întind peste toate lucrările Lui”. Dar psalmistul arată efectul cuvenit al acestor îndurări față de lucrările lui Dumnezeu, când a daugă: „Toate lucrările Tale Te vor lauda, Doamnel și credincioșii Tăi (oamenii bunătății Tale) Te vor lauda. Vor spune slava împărăției Tale și vor vesti puterea Ta”. (Psalm 145:8—11). Bunătățile lui Dumnezeu continuă să se arate celor credincioși, pentru că cei credincioși sunt aceia care apreciază bunătățile divine într’o cât trăiesc pentru privilegiile lor și încearcă să umble demn de îndurarea lui Dumnezeu față de ei. Aceia care uită respectul lui Dumnezeu pentru ei, pe lângă ceea ce dreptatea Sa perfectă cere, și care crește indiferent și nepăsător și fără o oarecare insistență de a-L servi și a-L plăce, nu va fi finit în bunătatea Sa.

11. Nu este un exemplu mai bun pentru aceasta decât acela al națiunii lui Israel însăși. Din zilele exodului lor din țara Egiptului, ei adesea au uitat pe Iehova și închinarea Sa și au activat cu dispreț față de îndurările Sale. Prin exercitarea marelui bunătății și a îndelungei răbdări, El le-a arătat îndurarea și i-a eliberat de dușmanii lor primindu-i înapoi în favoarea Sa divină. În sfârșit, cu toate acestea, ei au comis cea mai mare greșală a lor împotriva Fiului lui Dumnezeu însuși; și bunătatea specială a lui Iehova Dumnezeu pentru națiunea lor a încetat. Ea a continuat numai față de rămășița aceluia care au apreciat bunătatea și adevărul lui Dumnezeu prin Fiul Său și care au refuzat să se conformeze națiunii neascultătoare a lui Israel. De aceea bunătatea lui Dumnezeu u neascultătoare a lui Israel. De aceea bunătatea lui Dumnezeu s’a întors spre păgâni, care odinioară nu erau un popor, dar acum sunt poporul lui Dumnezeu, care nu căpătaseră îndurare, dar acum au căpătat îndurare”. (1 Petru 2:10). Să ascultăm deci de aproape la ceea ce apostolul ne îndeamnă să facem prin apelul său către noi prin îndurarea lui Iehova Dumnezeu.

O jertfă vie

12. Ce este ceea ce acest membru al corpului guvernator al adunării lui Dumnezeu indegână fierbinte pe frații săi să facă? Aceasta: „Ca să aduceți trupurile ca o jertfă vie, sfântă, plăcută lui Dumnezeu; care este serviciul vostru înțelept”. Acești frați s’au dedicat deja lui Dumnezeu în deplină consacrare și au fost îndreptățiți prin sângele lui Christos. Acum nu este nicio condamnare pentru ei, fiindcă ei erau în Christos Isus ca membri ai „corpului Său”. Astfel Dumnezeu, prin spiritul Său sau prin puterea Sa activă, le-a mărturisit că ei erau aspiranți la împărăție ca moștenitori ai lui Dumnezeu și împreună moștenitori cu Christos Isus. Ca membri ai trupului Său, ei erau „ramuri” în trunchiul sau tulpina „măslinului” teocratic. (Romani 5:1, 9; 8:1, 16, 17). De aceea Pavel îi avertizează: „Uită-te dar la bunătatea și asprimea lui Dumnezeu: asprime față de cei ce au căzut, și bunătate față de tine, dacă nu încetezi să rămâi în bunătatea aceasta; cămintrelea, vei fi tăiat și tu”. Îndurarea divină va înceta față de cei neroditori. (Romani 11:22). Ceea ce apostolul apelează aci, trebuie să fie pentru frații săi, de a duce la împlinire consacrarea lor față de Dumnezeu, și a face aceasta pe o cale practică, activă. Cum să fie făcut aceasta? Prin aducerea trupurilor lor ca o jertfă vie, sfântă și plăcută lui Dumnezeu.

13. Aceasta înseamnă că trupul cuiva trebuie să fie considerat ca viu înaintea lui Dumnezeu. Trupul are anumite membre, astfel ca mâini, picioare, urechi, ochi, buze și limbă; și toate acestea trebuie să fie puse pentru a fi folosite în lucrarea activă a lui Dumnezeu. Trupul are și el anumite facultăți, astfel ca minte pentru culegerea de informațiuni; înțelepciune pentru cercetarea informațiilor astfel adunate din cuvântul lui Dumnezeu și venind la concluzia dreaptă, atât în ce le privește pe ele, cât și înțelesul lor; memorie, pentru aducerea aminte de cuvântul lui Dumnezeu, de toate purtările și faptele Sale în împlinirea cuvântului Său; o inimă, pentru a aprecia pe Dumnezeu și tot ceea ce este și face El, cât și pentru a fi mișcat prin aceasta de a-l se închina, asculta și a-l servi; și tărie sau putere, cu care să se facă voia lui Dumnezeu cu bucurie și cu înfocare. O jertfă moartă ar fi incapabilă de a folosi astfel de facultăți, puteri și membre ale trupului, spre lauda lui Dumnezeu. Aducerea unei astfel de jertfe vii lui Dumnezeu, este foarte deosebită de calea acelor care cugetă să se abțină de la consacrarea lor lui Dumnezeu până ce vor fi bătrâni și trupul este jumătate mort și ei au puțin sau nimic din ceea ce ar putea folosi în mod energetic la producerea fructelor Împărăției lui Dumnezeu.

14. Cugetul cuprins în cuvântul apostolului nu este de a aduce sau de a se preda cineva pe sine în mâinile dușmanilor pentru a fi omorât ca așa numiți „martiri” și prin aceea să fie scos afară din acțiune, pe pământ. Este adevărat că în capitolul opt din Romani, apostolul zice: „Cine ne despărți pe noi de dragostea lui Christos? Necazul, sau străntorarea, sau prigonirea, sau foamețea, sau lipsa de îmbrăcăminte, sau primejdia, sau sabia? După cum este scris: Din pricina Ta suntem dați morții toată ziua; suntem socotiți ca niște oi de tăiat”. (Romani 8:35, 36). Cu toate acestea, jertfa noastră nu este îndeplinită prin aceea ce Dumnezeu permite dușmanilor să ne facă. Necazurile, persecuțiunile și suferințele, sunt numai întâmplătoare aducerii trupurilor noastre ca o jertfă vie. Aceste lucruri pun numai la încercare neprihănirea noastră înaintea lui Dumnezeu și probează credințioșia noastră față de El, în ducerea la îndeplinire a consacrării noastre spre a face voia lui Dumnezeu. Moartea, fie prin violență din mâinile dușmanilor, sau în pace în serviciul lui Dumnezeu, duce, fără îndoială, jertfa vie la o încheiere. Dar în niciun caz dușmanul nu este preotul jertfitor, care să ofere jertfa, fie vie sau moartă, lui Dumnezeu. Christos Isus, Marele Preot al lui Dumnezeu, este însărcinat în mod divin ca să supravegheze jertfa vie, îndrumând cum să se consume și să fie consumată în serviciul lui Dumnezeu. Și îndemnul lui Isus către aceia care sunt „ramuri” în „măslinul” simbolic este: „Fii credincios până la moarte și-ți voiu da cununa vieții”. — Apocalips 2:10.

15. Îndemnul lui Pavel ne arată lămurit că simplu facerea unei consacrări lui Dumnezeu, nu este totul; ci că, după ce cineva se consacrează, trebuie să se deosebească pe sine spre a face voia lui Dumnezeu și trebuie să se străduiască în a face aceasta. Jertfa vie trebuie să fie sfântă și plăcută lui Dumnezeu, care a arătat bunătate pentru acest scop adevărat. Aceasta înseamnă că timpul care este adus pentru folosința lui Dumnezeu, trebuie să fie pus de o parte sau consacrat, și toate membrele lui, facultățile și puterile, trebuie să fie puse prin urmare să lucreze, făcând plăcere lui Dumnezeu. Trebuie făcute lucruri care sunt plăcute lui Dumnezeu, și toate acestea trebuiesc îndeplinite prin înaltul Preot Christos Isus, prin a cărui sânge vine îndreptățirea înaintea lui Dumnezeu. Jertfa omenească a lui Christos îndeplinește răscumpărarea și mântuirea acelor care cred în El; dar jertfa celor ce urmoază pe urmele Lui nu îndeplinesc o astfel de mân-

uire. Scopul jertfei lor vii este să arate înainte lauda lui Dumnezeu în trupurile lor moarte, prin aceea că spun altora despre numele Său și prin proclamarea Împărăției Sale, care va domni pentru binecuvântarea omenirii, și prin ajutarea fraților și a altor oameni de bine, să facă ceea ce este plăcut Domnului Dumnezeu. Facerea acestor lucruri este activitate spirituală; și aceasta este „jertfa spirituală”, despre care apostolul vorbește, zicând „ramurilor” în Christos Isus: „Și voi ca niște pietre vii, sunteți zidiți ca să fiți o casă duhovnicească, o preoție sfântă, și să aduceți jertfe duhovnicești, plăcute lui Dumnezeu, prin Christos Isus... Voi însă sunteți o seminție aleasă, o preoție împărătească, un neam sfânt, un popor, pe care Dumnezeu și l-a câștigat ca să fie al Lui, ca să vestiți puterile minunate ale Celui ce v-a chemat din întunec la lumina Sa minunată”. — 1 Petru 2:5, 9.

16. Apostolul Pavel sprijinește această înțelegere a felului cum este prezentată jertfa vie și consumată, prin adăugarea unor cuvinte speciale; explicative. El zice: „Să aduceți trupurile voastre ca o jertfă vie, sfântă, plăcută lui Dumnezeu, care este serviciul vostru înțelept”, adică serviciul lui Dumnezeu; și astfel de serviciu de jertfă trebuie să continue atât timp cât aceia care aduc trupurile lor ca jertfă sunt vii în carne pe pământ. Cuvântul pe care Pavel l-a scris în epistola sa și care este tradus „înțelept” (traducerea românească: slujbă duhovnicească), este cuvântul grecesc *logikós*, trăgându-se din rădăcina cuvântului *lógos*. Inafară de înțelesul lui de bază, cuvântul, acest cuvânt grecesc *logos* pare a avea o varietate de înțelesuri, anume, o zicere, cuvântare, o valoare, rațiune, etc. Este termenul folosit la Ioan 1:1, care zice: „La început era cuvântul, și cuvântul era cu Dumnezeu”.

17. De aceea cuvântul *logikós* este tradus în românește în diferite feluri. Petru, care a scris de asemenea în grecește, a folosit *logikós* la 1 Petru 2:2; și acolo acesta a fost tradus prin expresia „duhovnicesc” (în englezește: „cuvântului”). Versetul sună: „Și, ca niște prunci născuți de curând, să doriți laptele duhovnicesc (*logikós*) și curat, pentru ca prin el să creșteți spre mântuire”. Acei prunci spirituali ar reuși ușor să prospere folosindu-se de adevărurile cuvântului lui Dumnezeu ca de hrană. De aceea un traducător vorbește despre ele ca de „laptele duhovnicesc și curat”. (Goodspeed și Cornilescu). Termenul poate să însemne și „conform rațiunii”. De aceea în îndemnul lui Pavel la Romani 12:1, traducerea Regelui Iacob și aceea a lui Douay vorbește despre serviciu ca „serviciul vostru înțelept”. Alți traducători redau acest cuvânt ca „închinarea voastră spirituală” (Versiunea americană Standard, marginală); „serviciul vostru divin rațional” (Rotherham); „un fel de închinare spirituală” (Weymouth); „o slujbă duhovnicească” (Cornilescu); și, „închinarea voastră rațională”.

18. Pe drept serviciul lui Dumnezeu trebuie să fie înțelept, pentru că Dumnezeu este înțelept; și serviciul Său este îndeplinit de către creaturi inteligente și înțelepte. Este scris: „Căci Dumnezeu nu ne-a dat un duh de frică, ci de putere, de dragoste și de chibzuință”. 2 Timotei 1:7). Astfel de serviciu trebuie să fie și în conformitate cu cuvântul lui Dumnezeu; și cuvântul lui Dumnezeu este înțelept. Serviciul trebuie să cuprindă servirea sau ducerea înainte a cuvântului care dă viață al lui Dumnezeu altora. Prin urmare el nu poate însemna o încercare de a servi lui Dumnezeu în conformitate cu religia; pentru că religia nu este în conformitate cu cuvântul Său și ea confundă și desființează cuvântul Său. Religia este în conformitate cu filosofii, tradițiile, și preceptele oamenilor și a demonilor necurați. Religia este cea mai neînțeleaptă. Acel fapt necesită neapărat să fie arătat prin vreo

discuțiune a dictrinelor ei nescripturale cu privire la „Dumnezeu în trei persoane”; un „purgator” infocat și „iad cu foc”; „nemurirea sufletului omului”; distrugerea literală a globului nostru pământesc și a tuturor cerurilor instelate cu foc literal; facerea de rugăciuni și pomeni pentru cei morți, presupuși a fi în chinurile „purgatorului”, prin facerea de contribuțiuni bănești; transformarea unei prescure de pâine și a unui păhar cu vin literalmente în carnea și sângele lui Christos; etc. Orice jertfă vie, prezentată în conformitate cu religia, nu poate fi plăcută lui Dumnezeu.

19. Religia s'a mascat pe sine însăși ca creștinism și a adus mare ocară asupra numelui lui Dumnezeu și a împiedecat serviciul Său înțelept. Spre a îndepărta orice religie din mijlocul poporului Său consacrat, Christos Isus a venit la templul lui Dumnezeu în 1918 și a început judecata la casa lui Dumnezeu. Și profeția pe care Pavel tocmai a citat-o, zice: „Izbăvitorul va veni din Sion, și va îndepărta toate nelegiuirile dela Iacob”. (Romani 11:26). Profetul Maleachi prezice venirea lui Christos la templu în 1918 și lucrarea de curățire printre poporul lui Dumnezeu, care va urma venirea Sale; și profeția lui Maleachi prezice și rezultatul unei astfel de curățiri a poporului consacrat al lui Dumnezeu de religie și de păcatele ei, zicând: „Atunci darul lui Iuda și al Ierusalimului va fi plăcut lui Iehova, ca în zilele cele vechi, ca în anii de odinioară. Maleachi 3:4, Versiunea americană Standard.

Serviciul

20. De atunci, servii consacrați ai lui Iehova s'au străduiți să ducă la îndeplinire serviciul lor înțelept față de Dumnezeu. Astfel de serviciu este adorarea lui Dumnezeu și este în conformitate cu cuvântul Său inspirat și infailibil. Îndepărtând doctrinele și tradițiile religioase, Iehova prin Regele Său la templu, a făcut cuvântul Său rațional și ușor de înțeles pentru închinătorii și servii Săi credincioși. El a deschis înțelesul profețiilor cu privire la această zi a lui Iehova, ca unele a căror împlinire a avut loc. Astfel de profeții împlinite aruncă lumină asupra serviciului pe care servii Săi trebuie să-l îndeplinească în acest timp important, pentru a fi o jertfă vie bine-plăcută Lui.

21. Pentru un timp, datorită constrângerii autorităților religioase și politice, care s'au servit de războiul mondial No. 1 drept un pretext spre a se putea amesteca, servii lui Iehova au lăsat să le stăbească mâinile în serviciul Său, și au căzut în disgrafia Sa. Dar, prin judecățile desfășurate de către Domnul la templul Său, rămășița credincioasă și-a deschis ochii față de cauza disgrafiei Sale. Astfel ei au privit spre El și s'au fugat Lui spre a-i întrema în serviciul Său. El a făcut așa; și când ei și-au reinnoit eforturile lor spre a prezenta jertfa lor vie în serviciul lui Iehova Dumnezeu în conformitate cu cuvântul Său, ei au văzut că mânia Sa a trecut și că ei au fost restabiliți în serviciul Împărăției Sale. Ei au văzut că profeția lui Isaia 12:1—6 a fost împlinită cu ei, profeție care le-a arătat și o parte importantă a „serviciului lor înțelept” față de Dumnezeu, anume: „În ziua aceea vei zice: Te laud, Doamne, căci ai fost supărat pe mine, dar mânia Ta s'a potolit și m'ai mângâiat!... Și vei zice în ziua aceea: Lăudați pe Iehova, chemați numele Lui, vestiți lucrările lui printre popoare, pomeniți mărima numelui Lui! Cântați lui Iehova, căci a făcut lucrări strălucite; să fie cunoscute în tot pământul! Strigă de bucurie și veselie, locuitoarea a Sionului”. Versiunea americană Standard.

22. Este lămurit din această profeție că aceia care îndeplinesc serviciul înțelept al lui Dumnezeu, trebuie să fie Martori

ai lui Iehova pe tot pământul. Și acum, în acest timp de restatornicire a lor în favoarea Sa, și de reclădire a închinării Sale pe pământ, privilegiul de a fi unul dintre Martorii lui Iehova, este mai cu seamă, împodobitor. Pentru ce? Deoarece Iehova și-a luat la Sine marea Sa putere în 1914 și a început să împărătească, în ciuda mâniei națiunilor pământului care s'au incurcat în războiul mondial No. 1. Aceasta înseamnă că El a început să împărătească ca Suveran universal. Timpul a sosit pentru El ca să justifice domnia Sa universală punând capăt domniei timpurilor păgânilor pe pământ și începând să exercite puterea Sa invincibilă pe acest pământ. În expresia domniei Sale universale, El a așezat pe Fiul Său Christos Isus pe tron alături de Sine. Iehova a dat autoritate ca co-regent și a trimis toiagul puterii Sale din Sion și a poruncit lui Christos Isus să domnească în mijlocul dușmanilor Săi. Prima faptă autorizată al noului Rege instalat al lui Iehova, a fost de a arunca pe Satan, Diavolul, și pe toate hoardele sale de demoni din cer, jos pe pământ. În deplină armonie cu aceste fapte, așa dar, strigătul a răsunat pretutindeni în liniile ingerilor sfinți din cer: „Acum a venit mântuirea, puterea și împărăția Dumnezeului nostru, și stăpânirea Christosului Lui; pentru că părășul fraților noștri, care zi și noapte îi përa înaintea Dumnezeului nostru, a fost aruncat jos”. Apoc. 12:1—10, Versiunea americană Standard.

23. Rămășița Martorilor lui Iehova deține aceste fapte descoperite lor prin interpretările Regelui lui Iehova în templu, și ei au prins mesajul Împărăției oștilor cerești. Regele în templu le-a descoperit că profeția Sa pașnică cu privire la sfârșitul lumii este în curs de împlinire dela 1914. De aceea porunca Sa profetică la Matei 24:14 le arată acum calea lor a „serviciului înțelept” față de Dumnezeu din timpul prezent, anume: „Această Evangheliie a Împărăției trebuie predicată în toată lumea spre mărturie tuturor națiunilor, și atunci va veni sfârșitul”. Această proclamație a Împărăției ca venită și stabilită, trebuie așa dar să fie făcută fără frică și în mod viguros printre toate națiunile, până la sfârșitul violent al acestei organizațiuni lumesti, în bătălia Armagedonului. Rămășița credincioasă a fost adânc mișcată de marea îndurare a lui Iehova, distribuită lor atât de îmbelșugat, de a face din ei ambasadori ai Împărăției lui Iehova stabilită prin Christosul Său, și ei au răspuns. Ei au prezentat trupurile lor cu unire ca o jertfă vie. Ei au făcut aceasta punând în folosință activă toate membrele lor trupesti și toate facultățile lor fizice și intelectuale, spre a îndeplini serviciul înțelept al predicării „acestei Evanghelii a Împărăției” pe tot pământul locuit. Ei continuă să facă aceasta în conformitate cu instrucțiunile de organizare, deoarece, spre a săvârși această mărturie unită a Împărăției ca o corporațiune organizată, ei trebuie să oibăască instrucțiuni de organizare.

24. Aceste instrucțiuni trebuie să fie în conformitate cu cuvântul teocratic al lui Iehova. Această este de acord cu faptul că indemnul și apelul din Romani 12:1, a fost dat de apostolul Pavel, care era unul din corporațiunea guvernatoare a organizației teocratice a lui Iehova. Cuvintele sale sunt, așa dar, instrucțiuni de organizare. Străduința lui Pavel în darea astorfel de instrucțiuni cu privire la „serviciul înțelept” a fost să colaboreze cu frații și să le ajute să aducă lui Dumnezeu o jertfă plăcută. Ceea ce Pavel a putut să adauge la aceasta pe linia sfatului, instrucțiunii și ajutorului activ, va servi să completeze aducerea acestei jertfe vie a tuturor credincioșilor dintre păgâni. Apostolul s'a exprimat astfel mai târziu, în epistola sa la Romani 15:14—16, zicând: „În ce vă privește pe voi, fraților, eu însumi sunt incredințat că sunteți plini de bunătate, plini și de orice fel de cunoștință, și astfel sunteți în stare să vă sfătuiți unii pe alții. Totuși, ici ceea v'am scris

mai cu îndrăzneală, ca să vă aduc din nou aminte de lucrurile acestea, în puterea harului, pe care mi l-a dat Dumnezeu, ca să fiu slujitorul (predicatorul, grecește: leitourgós, sau un serv public) lui Ișus Christos între neamuri (păgâni). Eu îmi împlinesc cu scumpătate slujba Evangheliei lui Dumnezeu, pentru ca neamurile (păgânii) să-l fie o jertfă bine primită, sfințită de duhul sfânt”. **Goodspeed.**

25. În predicare ca un apostol al păgânilor în multe națiuni, Pavel îndeplinea însărcinarea sa ca un „serv public” al lui Ișus Christos. Predicându-le veștile bune despre împărăție și arătându-le ușa deschisă în spre ea, el servea ca un preot (hierourgein), sau îndeplinind un serviciu sacru, sau făcând o lucrare sfântă, pentru ca să se poată aduce dintre păgâni o jertfă vie lui Dumnezeu. În modul acesta, crezând așa, păgânii consacrați, părtași ai spiritului sfânt, au fost făcuți în măsură să facă parte, împreună cu apostolul Pavel, din „preoția sfântă, și să aducă jertfe spirituale, plăcute lui Dumnezeu, prin Christos Ișus”. — 1 Petru 2:5, 9.

26. Apostolul Pavel a considerat acest ajutor pentru frații săi un privilegiu plin de bucurie. Să cităm cuvintele sale către frații consacrați din Filipi, care și aduceau trupurile lor o jertfă vie: „Ca să fiți fără prihană și curaji, copii ai lui Dumnezeu, fără vină, în mijlocul unui neam ticălos și stricat, în care străluciți ca niște lumini în lume, fiind sus cuvântul vieții; așa ca, în ziua lui Christos, să mă pot lăuda că n'am alergat, nici nu m'am ostenit în zădar. Și chiar dacă va trebui să fiu turnat ca o jertfă de băutură peste jertfa și slujba (serviciul public; grecește: leiturgia) credinței voastre, eu mă bucur și mă bucur cu voi toți”. (Filipeni 2:15—17, **Emphatic Diaglott**). Pavel aici atrage atenția asupra turnării unei jertfe de băutură peste jertfele din templul lui Dumnezeu din Ierusalim, în conformitate cu legea sa prin Moise. (2 Cronici 29:35; Numerii 15:5, 7, 10; Leviticul 23:18; Exodul 29:40, 41). Pentru câștigul pe care-l poate da aducerii jertfelor colegilor săi lui Dumnezeu, apostolul a fost gata cu bucurie să se cheltuiască pe sine, întocmai după cum o jertfă de băutură este turnată peste jertfă, spre a fi arsă pe altar. El a zis către Timotei: „Căci eu sunt gata să fiu turnat ca o jertfă de băutură și clipa plecării mele este aproape”. — 2 Timotei 4:6, **Weymouth; Diaglott**.

27. Prin purtarea sa neegoistă în a se cheltui pe sine pentru ca să ajute pe frații săi să aducă trupurile lor ca jertfă vie în serviciul lui Dumnezeu, acest credincios imitator al lui Christos Ișus este un exemplu pentru rămășița Martorilor lui Iehova acum. Aceștia trebuie la fel cu iubire să ajute pe frații lor ca să ducă la îndeplinire consacrarea lor față de Dumnezeu. Și cât despre insoțitorii noștri pământești, „oamenii de bine”, care sunt „alte oi” ale Domnului, în timp ce aceștia nu sunt chemați la aceeași cale de jertfă, cu toate acestea ei s'au consacrat pe sine cu totul lui Dumnezeu. De aceea, este privilegiul și obligațiunea rămășiței să ajute pe aceste iubite „alte oi” să-și îndeplinească serviciul lor potrivit față de Dumnezeu în conformitate cu cuvântul Său.

Transformare

28. Pentru ca un „serviciu înțelept” sau „închinare rațională” să poată fi îndeplinit față de Dumnezeu, apostolul scrie ceea ce este absolut necesar în decursul „prezentei lumi rele”. Citim: „Și să nu vă potriviți chipului veacului (alte trad.: acestei lumi; grecește: aion) acestuia, ci să vă prefaceți, prin înnoirea minții voastre, ca să puteți deosebi bine voia lui Dumnezeu: cea bună, plăcută și desăvârșită”. (Romani 12:2). Referindu-se la lume, Pavel a întrebuințat cuvântul aion. Aci

din nou este întrebuințat acest cuvânt unde el nu poate însemna simplu o „perioadă de timp”, astfel după cum este o vârstă; pentru că persoanele nu se pot conforma sau să se potrivească unei perioade de timp. În timp ce trăim într-o perioadă de timp, noi nu putem fi eliberați sau luați din cea perioadă de timp, înainte de sfârșitul ei, dar noi putem fi eliberați dintr-o organizațiune existentă în decursul aceluși timp și putem fi făcuți liberi de obiceiuri, tradiții, practici și obligații ale acelei organizațiuni. (Galateni 1:4). Noi trăim în aceeași lume ca și apostolul Pavel, adică, în mijlocul aceleiași stări de lucruri, deoarece „dumnezeul acestei lumi” este încă Satan diavolul (2 Corinteni 4:4). Cu toate acestea, cei față de care Dumnezeu și-a arătat îndurarea Sa, răscumpărându-i prin sângele lui Christos și aducându-i în „serviciul Său înțelept”, nu pot fi ai acestei lumi; pentru că această lume servește dumnezeului ei, Satan Diavolul, și nu lui Iehova Dumnezeu. Nimeni nu poate servi la doi stăpâni în același timp, în mod compromișător: „Nu puteți servi lui Dumnezeu și lui Mamona”. (Matei 6:24). Dumnezeu dorește numai serviciu deplin.

29. A fi „potrivit acestei lumi” înseamnă a servi-o și a urma căile ei, ambițiile ei, lăudăroșenia și dreptatea de sine a ei, scopurile ei, comoditatea sau urmărirea ațâțării și plăcerii ei, și religia ei. Gândiți-vă pentru moment la lumea în care au trăit creștinii în rânduri strănse acolo în vechea Romă, și pe care apostolul i-a îndemnat să nu se potrivească. Istoricul latin Tacitus, născut pe vremea împăratului Nero, se referă la Roma ca „orașul Roma, canalul comun de scurgere în care se scurgeau toate lucrurile rușinoase și scârboase, întocmai ca un torent, din toate cele patru colțuri ale lumii”.

30. Pe timpul când Pavel scria epistola sa către Romani, Nero era împăratul vastului Imperiu Roman. O formă de închinare a statului Roman a fost impusă prin divinizarea împăratului, statuiei cărui se cerea să se ardă tămâie. Înaintașul imediat al lui Nero, împăratul Claudius, era astfel divinizat și adorat. Dar Roma a tolerat pe timpul acela toate religiile, afară de cea a Iudeilor; și de aceea tot felul de religii au fost aduse în oraș și au fost practicate de către mulți evlavioși, pentru noutatea lucrului, atât din clasa de sus cât și din cea de jos. Ei se închinau icoanelor omului coruptibil, păsărilor, animalelor cu patru picioare și târtoarelor, închinându-se creaturii în locul Creatorului. În legătură cu astfel de practică a religiei, ei s'au dedat la tot felul de necurății; femeii se înforceau spre templele religiei pentru ca trupurile lor să fie folosite să aducă venituri preoților; bărbați și femei practicau desfrâul în mod îngrozitor, iar bărbații și băieții comiteau abuzuri sexuale și sodomice. (Romani 1:23—27). Filosofii oamenilor circulau din belșug prin toată Roma, și acolo erau sectele filosofice ale Epicurienilor, Stoicilor, Cynicilor, cât și a lui Pythagora, care credeau în nemurirea sufletului omenesc cât și în pribegirea sufletelor. — Coloseni 2:8; Fapte 17:18.

31. Multe erau prilejurile de desfătări și de plăceri. Acolo era marele circ Maximus și alte circuri în oraș. Sporturile de apă circulau prin naumachia (un loc de expoziție și spectacol pe mare). Acolo era și amfiteatrul, unde aveau loc evenimente mult mai ațâțătoare și mai violente decât sporturile atletice ale circurilor. Erau acolo de asemenea și teatre unde tragedii și comedii erau puse în scenă de către cei mai renumiți actori, alături de petreceri muzicale cu vocea și instrumentele. Roma, prea și-a avut „vieța ei de noapte”, în decursul căreia mulți s'au dat la cheful, „orgii și beții”, la „idolatrie și desfrâu”, imoralitate și necuviință, și la mâncare de carne care a fost „sfințită” fiind oferită mai întâi idolilor. (Romani 13:12, 13; 14:20—23; 1 Corinteni 10:25—28). Și

acolo erau ținute festivalele și sărbătorile Romane în onoarea diferitelor divinități; mai cu seamă Saturnalia, sau ospățul lui Saturn, dela 17—23 Decembrie, inclusiv, el fiind sărbătorit cu dansuri, schimbare de daruri, arderea de candelă, mare șgomot din partea servilor și a sclavilor, școlile și tribunalele fiind închise, și niciun fel de războaie nu se începeau în acele zile. Peste toată această deșertăciune prezida politică, fiind însemnată prin mare corupție. Roma a domnit ca o stăpână peste cel mai mare dintre imperii de până atunci, fiind lărgit și menținut prin aspră putere militară, pentru foloasele comerciale și îmbogățire de sine ce-au rezultat de acolo.

32. Lumea, din care Roma era atunci o parte, continuă până în ziua de astăzi. Ea este încă aceeași, chiar dacă mult mai modernizată în anumite onoruri exterioare. De când cuvântul Domnului sună avertismentul că în zilele din urmă vor veni timpuri periculoase, instrucțiunile de organizare ale apostolului Pavel de a nu fi potrivit veacului acestuia, sunt aplicabile astăzi întocmai ca și atunci când Pavel le-a scris. Atracțiile acestei lumi, și atârările spre deșertăciune au fost multiplicat. Și Diavolul și demonii săi sunt neodihniți spre a le folosi în cel mai înalt grad, pentru a abate pe servul lui Dumnezeu dela serviciul său înțelept sau să micșoreze sau să se amestece în timpul nostru pentru serviciul și închinarea spirituală. Cum putem noi să scăpăm de a fi potriviți acestei lumi, care toată este în jurul nostru? Servul Domnului spune cum.

33. „Să vă prefaceți prin înnoirea minții voastre, ca să puteți deosebi bine voia lui Dumnezeu, cea bună, plăcută și desăvârșită.“ Aceasta este potrivit cu instrucțiunile de organizare, atât pentru rămășiță cât și pentru însoțitorii lor pământești, „alte oi“. Noi nu ne putem transforma pe noi înșine spre a deveni alte creaturi, dar noi putem fi transformați astfel ca să nu ne conducem așa după cum lumea aceasta face. În acest scop mintea trebuie să fie reînnoită. Mintea este cea facultate a persoanei cu care strângem informațiuni și ajungem la o înțelegere. Este facultatea prin care dispoziția noastră este îndreptată pe o anumită cale, prin care afecțiunile noastre sunt îndrumate, prin care intențiunile noastre sunt dirijate și prin care ambițiunile noastre sunt fixate. În mod fundamental, atunci, mintea unuia care se consacrează pe sine lui Dumnezeu, este reînnoită prin aceea că se fixează asupra cuvântului scris al lui Dumnezeu și câștigă informațiune despre el și apoi încearcă să priceapă cea informațiune.

34. Spre a avea o afecțiune sufletească pentru Dumnezeu, Regele și Împărăția Sa, noi trebuie să câștigăm cunoștință, adevărata mărturie din cuvântul lui Dumnezeu, și nu din religie, care este din această lume veche. Prin înmulțirea cunoștinței și priceperii noastre cu privire la Dumnezeu și guvernul Său teocratic, iubirea și afecțiunea noastră va crește. Aceasta transformă ambițiunile noastre, țelurile și scopurile noastre, cât și dispoziția noastră. Noi devenim mult mai evlavioși și suntem potriviți Fiului lui Dumnezeu. Acest proces este în conformitate cu porunca dată la Coloseni 3 : 9, 10 acelor care sunt creaturi noi în Christos, anume: „Desbrăcați-vă de omul cel vechiu, cu faptele lui, și îmbrăcați-vă cu omul cel nou, care se înnoiește spre cunoștință, după chipul Celui ce l-a făcut“. Mintea este aceea cu care noi trebuie să servim pe Dumnezeu și legea Sa, fără a ține seamă cât de imperfectă este carnea noastră. (Romani 7 : 25). Pentru a câștiga, noi trebuie să avem „mintea lui Christos“. Noi trebuie să fim pe deplin convinși în proprio noastră minte cu privire la ceea ce este voia lui Dumnezeu, și apoi să urmăm dispoziția noastră spre a face-o. (1 Corinteni 2 : 13; Romani 14 : 5). În acest scop, un studiu continuu și cu rugăciune al Sfintei Scripturi este necesar, folosind toate ajutoarele pe care Dumnezeu le furnizează prin organizațiunea Sa pentru a ne ajuta să înțelegem

și să întrebuițăm aceste Scripturi inspirate. „Aceia care neglijează studiul și instrucțiunea cuvântului lui Dumnezeu, lasă mințile lor deschise spre a fi umplute cu propagandă; ideile religioase, și lucrurile acestei lumi. Ceea ce urmează este o corupție a minții, dispoziției, intențiunilor și afecțiunilor lor.

35. Prin reînnoirea minții noi putem „deosebi bine voia lui Dumnezeu: cea bună, plăcută și desăvârșită“. Adică noi ajungem la un discernământ și apreciere a ceea ce este serviciul înțelept, pe care Dumnezeu îl cere servilor Săi consacrați. „Creștinătatea“ există acumă cel puțin din timpul lui Constantin, de șasesprezece sute de ani, și în ciuda tuturor învățăturilor religiei ei dela acel timp, ea n'a transformat poporul „creștinătății“ de a nu fi potrivit acestei lumi vechi. Mințile lor sunt umplute cu religie veche și mușcărită, și în toate aceste șasesprezece veacuri ei nu au deosebit pentru ei înșiși sau pentru alții care este voia lui Dumnezeu: cea bună, plăcută și desăvârșită. Numai prin părăsirea tradițiunilor și filosofțiilor conducătorilor religiei și prin cercetarea cuvântului lui Dumnezeu și apoi prin urmarea instrucțiunilor și lămuririlor lui, vom recunoaște și deosebi voia lui Dumnezeu. Iehova Dumnezeu, prin Christos Isus la templu, explică servilor Săi consacrați Sfintele Scripturi și descoperă minții și priceperii lor lucrurile bune, plăcute și desăvârșite, pe care Dumnezeu a voit să le facă pentru ei, și mai ales acumă la sfârșitul lumii.

36. Rezultatele pentru din facerea voiei lui Dumnezeu certifică sau deosebește pentru noi toți tot mai mult că chiar aceasta este voia lui Dumnezeu. El a făcut voia Sa clară minților noastre prin cuvântul Său, care strălucește în toate zilele cu splendoare crescândă asupra înțelegerii noastre. Voia Sa „bună“ este pentru noi ca să nu fim o parte a acestei lumi în care suntem, dar să fim neimpărțiți pentru Împărăția lui Dumnezeu. Voia Sa „desăvârșită“ este ca cei consacrați ai Săi să pună mărturie pentru numele Său și să predice „în public și din casă în casă“ veștile bune a guvernului Său teocratic, a Împărăției, până la sfârșitul acestei lumi. Voia Sa „plăcută“ este ca noi să fim consacrați noștri făgăduiți și să fim tare la neprihănirea noastră față de El sub opoziția și persecuția crescândă a lumii lui Satan și astfel să fie o justificare a numelui lui Dumnezeu.

Credință în organizație

37. Asigurându-ne de ceea ce este voia lui Dumnezeu, noi trebuie să o îndeplinim cu mintea reînnoită. Noi trebuie să ne așezăm, spre a îndeplini-o, la locul nostru potrivit în aranjamentul lui Dumnezeu, având credința că Dumnezeu ne va înălța în schimb, dacă vom face aceasta. Noi trebuie să facem cu unire voia lui Dumnezeu, pentru că eu este aceeași pentru întreg poporul Său, anume, a pune mărturie despre numele Său și despre domnia Sa universală. În această lucrare unită, fiecare consacrat trebuie să-și facă partea sa, fiecare executându-și serviciul incredințat în mod special lui. De aceea apostolul adaugă: „Prin harul, care mi-a fost dat, eu spun fiecăruia dintre voi, să nu aibă despre sine o părere mai înaltă decât se cuvine; ci să aibă simțiri cumpătate (înțelepte) despre sine, potrivit cu măsura de credință, pe care a împărțit-o Dumnezeu fiecăruia. Căci, după cum într'un singur trup avem mai multe mădulare, și mădularele n'au toate aceeași slujbă, tot așa și noi, care suntem mulți, alcătuim un singur trup în Christos; dar, fiecare în parte, suntem mădulare unii altora“. (Romani 12 : 3—5). Apostolul inspirat astfel folosește cea mai perfectă organizație cunoscută omului, anume, trupul omniens, pentru a ilustra funcționarea organizației teocratice sub Christos Copul.

38. Organizația teocratică este constituită din Capul Christos Isus și trupul Său, biserica. Insoțitorii pământești ai acesteia, anume, „alte oi”, sunt în organizația teocratică. Trupul omenesc cu o minte sănătoasă, instruită de Dumnezeu, nu va lucra împotriva lui însuși. Nici unul dintre membrii ei nu vor lucra cu scopuri opuse, păgubind acțiunea unui altuia. Dar toate membrele, îndrumate de către o singură minte a capului, lucrează împreună pentru ducerea la îndeplinire a scopului trupului, care este a face voia lui Dumnezeu. Chiar așa este și cu privire la „Trupul lui Christos”. Prin urmare, „alte oi”, care sunt în corporațiunea teocratică, nu vor lucra în neînțelegere cu acea corporațiune, ci vor căuta locul lor potrivit și vor lucra în cooperare cu Capul acestei corporațiuni, care este Christos Isus. În acest scop rămășița acestei corporațiuni teocratice și „alte oi”, însoțitorii ei, lucrează împreună, toți făcând voia lui Dumnezeu cu privire la prezent.

39. Nici unul care este o parte a acestei corporațiuni, și nici unul care este un om de bine, asociat cu această corporațiune, nu va cugeta neînțelept și cum nu se cuvine despre sine însuși. Simțul său despre sine va fi cumpătat, în conformitate cu faptele, și în conformitate cu cuvântul lui Dumnezeu, care ne spune cinstit ce suntem. Este bine să fim umiliți și să nu cugetăm că ar trebui să dobândim o înaintare, sau că ar trebui să fim în acesta sau acela sau alt lucru sau poziție. Cuvântul lui Dumnezeu este baza credinței noastre, și este bine să facem partea noastră din lucrare în trupul lui Christos sau în asociație cu aceasta. Se cere credință pentru împlinirea acestei părți, fie că aceasta o face prin distribuirea de afișe, sau stând la colțul străzii cu reviste spre a le oferi trecătorilor, sau spre a merge din casă în casă cu literaturi, sau de a face vizite ulterioare și deschizând studii biblice în familii sau spre a merge pe o catedră și a ține un discurs public sau de a servi unei adunări. Se cere credință spre a face această sau alte părți a lucrării de organizare punând această mărturie în toată lumea pentru numele și împărăția lui Dumnezeu. Se cere credință, da, credință mărită, spre a ține în activitate această parte. Dar având această credință, ea ne va ajuta să ne vedem în mod cumpătat în armonie cu faptele, și a stăruii în serviciul înțelept unde Dumnezeu ne-a pus. O vedere cumpătată ne va arăta că, oricare ar fi locul serviciului, este o favoare binecuvântată dela Dumnezeu.

40. De aceea apostolul trage o concluzie practică din apelul și argumentul său de mai sus, zicând: „Deoarece avem felurite daruri, după harul (lui Dumnezeu) care ne-a fost dat: cine are darul proorociei, să-l întrebuițeze după măsura credinței lui. Cine este chemat la o slujbă (diakonia), să se țină de slujba lui. Cine învață pe alții să se țină de învățatură. Cine îmbărbătează pe alții, să se țină de îmbărbătare. Cine dă să dea cu inimă largă (generositate, liberalitate). Cine cârmuiește (cel ce prezidează sau ia conducerea), să cârmuiască cu râvnă. Cine face milostenie, s'o facă cu bucurie”. Romani 12: 6—8.

41. Acolo, apoi, instrucțiunea teocratică este expusă pentru cercetare tuturor persoanelor spre a învăța cum trebuie îndeplinit „serviciul înțelept” al lui Dumnezeu de către toți aceia care doresc a face voia Sa. Aceasta este ziua când toate aceste metode de a servi pe Dumnezeu, din mila și harul Său, sunt în curs de executare. S'o prezis că „fiii voștri și fiicele voastre vor profeti”. (Ioel 2: 28). Și în această zi declarația publică a cuvântului profetic al lui Dumnezeu este făcută din casă în casă de către bărbați și femei, tineri și bătrâni consacrați. În serviciul evangheliei sau serviciul practic pe teren, sunt angajați toți martorii lui Iehova credincioși, răspândind vestile de bucurie ale împărăției Sale prin Christos. În casele persoanelor prietenoase, care se lasă învățate, ei țin studii bi-

blice private, lămurindu-le învățăturile cuvântului lui Dumnezeu. După cum Dumnezeu le acordă ocaziunea de care au nevoie, ei se îndeamnă unul pe altul și îndeamnă pe cei nou interesați în ceea ce privește ziua în care trăim, despre minunatele lor ocaziuni și responsabilități creștine, cât și despre primejdiile care îi pândesc. Cu generositatea dezinteresării și curăției de inimă, ei transmit invitația plină de har a lui Dumnezeu la apele vieții, folosind atât puterile lor vocale cât și distribuind mesajul în formă tipărită sau înregistrată. Aceia care sunt numiți să prezideze sau să ia conducerea adunărilor, sau în activitatea pe teren, să conducă cu devotament și cu zel, silindu-se cu stăruință să facă aceasta amăsurat responsabilităților lor date de Dumnezeu.

42. Toți aceștia, săvârșind ceea ce ei au primit și continuă să primească din îndurarea lui Dumnezeu, extind îndurarea în mod vesel la alții prin facerea de cunoscut tuturor deopotrivă, fie dușman sau prieten, calea de scăpare din Armaghedonul mâniei lui Dumnezeu. Toate acestea ei vor continua să le facă prin credință în Dumnezeu și cu credincioșie nemuritoare față de El prin Christos. Și astfel toți lucrează în mod teocratic, și de aceea cu unire în Dumnezeu și în Christos, pentru cea mai mare mărturie a împărăției din istorie înainte de Armaghedon. Ziua cea veselă mult așteptată este aproape, când Iehova Dumnezeu însuși va dovedi tuturor celor ce trăiesc că aceasta a fost voia Sa, cea bună, plăcută și desăvârșită, și că acesta a fost serviciul Său înțelept și închinare rațională, îndeplinit cu integritate nesdruncinată de către poporul Său consacrat aprobat.

Întrebări pentru studiu

1. Cum diferă Iehova de lume în obținerea serviciului altora, și pentru ce?
2. Ce a grătat Iehova întotdeauna pentru a recâștiga pe oameni dela faptele nedreptății, și pentru ce este aceasta mai mult decât o simplă compătimire?
3. Ce dă Iehova într-o astfel de măsură națiunii lui Israel, și din pricina cărui legământ?
4. Cum și pentru ce a arătat Iehova rarele Sale bogății ale harului unei rămășițe alese a lui Israel?
5. Cum a cauzat Iehova apoi ca sămânța lui Abraam să devină ca stelele cerului și ca nisipul de pe țărmul mării, și ce a cauzat această milă Israelitelor?
6. Pentru ce folosește Pavel astfel de îndurări ale lui Dumnezeu drept o bază, și către cine este adresat, într'adevăr, Romani 12: 1?
7. Pentru ce era un răspuns potrivit, și pentru ce era Pavel cel calificat a da un apel pentru aceasta?
- 8, 9. Cum a apelat apostolul la îndurările lui Dumnezeu, și în ce împrejurări ar fi mila divină risipită în zădar?
10. Cui continuă să se arate îndurarea lui Dumnezeu și cui nu, și pentru ce?
11. În ce națiune putem noi găsi un exemplu pentru cele de mai sus, și pentru ce așa?
12. În considerațiune pentru aceia cărora el le-a scris, pentru ce apoi, apelează apostolul de fapt?
13. Ce deosebește o jertfă „vie” de una moartă?
14. Cui îi este prezentată jertfa, pentru ce sunt permise necazurile în legătură cu aceasta, și cine supraveghează jertfirea?

15. a) Cum este, așa dar, prezentat trupul ca jertfă vie, sfântă, plăcută lui Dumnezeu?
b) Care este scopul acesteia, și ce fel de jertfă este aceasta?
16. Cum numește Pavel această prezentare a jertfei, și de unde se trage adjectivul pe care el îl folosește?
17. Cum folosește Petru acel cuvânt „logikós”, și cum îl traduc diferiții traducători?
18. Pentru ce și cum este serviciul lui Dumnezeu „înțelept” sau „rațional”?
19. Ce acțiune a fost întreprinsă pentru a curăți pe consacrați de religie, și ce zice profeția despre rezultatul acesteia?
20. Ce au făcut de atunci servii consacrați ai lui Dumnezeu, și cum le-a ajutat El în mod pozitiv inteligența lor în acest scop?
21. Cum a fost întremată rămășița în serviciul lui Dumnezeu, și care profeție împlinită cu ei, le-a arătat o parte importantă a acestui serviciu?
22. Ce trebuie să fie așa dar, aceia care împlinesc serviciul înțelept, și prin ce evenimente dela 1914 a fost îmbogățit acest serviciu?
23. Ce mărturie prezisă și descoperită de Iehova trebuie să fie împlinită acum, și cum răspunde rămășița la aceasta în armonie cu Romani 12:1?
24. a) Ce fel de instrucțiuni sunt cuvintele din Romani 12:1, și pentru ce?
b) Care era străduința lui Pavel dând astfel de instrucțiuni, după cum declară el însuși la Romani 15:14—16?
25. Cum activa Pavel ca un serv public și ca un preot, și cu ce efect pentru frații săi?
26. După cum s'a exprimat către Filipeni și către Timotei, cum vedea Pavel un astfel de serviciu plin de bucurie în ajutorarea fraților?
27. Pentru cine este Pavel astfel un exemplu, și în ajutorul cărora?
28. a) Cu ce spune Pavel să nu ne potrivim, și ce este înțelesul cuvântului întrebuințat aici?
b) Pentru ce nu pot aceia care primesc îndurările lui Dumnezeu să fie o parte din aceasta?
29. a) Ce înseamnă a fi potrivit acestei lumi?
b) Cum se referă istoricul Tacitus la Roma după cum era în acea zi?
30. În ce privește închinarea și filosofia, ce era statul Romei pe timpul când Pavel scria?
31. Care erau prilejurile de desfătări și de plăceri ale orașului și care era starea politică?
32. Pentru ce sunt aplicabile aceste instrucțiuni, de organizare ale lui Pavel astăzi, întocmai ca și în ziua sa?
33. Cum putem noi fi transformați, și cum este reînnoirea îndeplinită de către noi?
34. a) Cum au crescut iubirea și afecțiunea noastră pentru Dumnezeu și pentru Teocrația Sa, și cu ce rezultat de transformare?
b) Cu care facultate trebuie să servim pe Dumnezeu, și în acest scop ce este necesar?
35. Cum putem noi „deosebii care este voia lui Dumnezeu, cea bună, plăcută și desăvârșită”?
36. Care este voia Sa, cea bună, plăcută și desăvârșită față de noi?
37. Cum trebuie noi să facem voia divină, și ce ilustrațiune folosește apostolul în această privință?
38. Cum vor lucra, așa dar, membrii organizației teocratice, și cum vor lucra acum însoțitorii lor sau „alte oi”?
39. Cum vor cugeta membrii trupului, dar „alte oi”, și ce calitate se cere spre a îndeplini diferitele părți a lucrării de organizare?
40. Ce concluzie trage apostolul din argumentul de mai sus, în ce privește diferitele metode de serviciu?
41. Cum sunt îndeplinite astăzi acele diferite metode de serviciu menționate de apostol?
42. a) De aceea, cum se duc la îndeplinire toate lucrurile, și pentru ce scop?
b) Ce fapte convenite va dovedi însuși Iehova tuturor?

(Watchtower din 15 Mai 1945).

Fiul risipitor în înfometare

1. Cel ce păzește Legea este un fiu priceput, dar cel ce umblă cu cei destrânați face rușine tatălui său, Prov. 28 : 7

Jehova a inspirat profeții săi pentru scrierea multor parabole, pe de o parte pentru descoperirea hotărârilor sale, iar pe de altă parte pentru ascunderea acelor până la timpul hotărât.

Înțelesul cuvântului „parabolă” este: preumbrire, icoană asemănare. În parabolă sunt întrebuițate lucruri sau fapte din viața naturală a omului pentru preumbrirea altor lucruri sau fapte, care însă sunt în armonie cu acelea având o importanță mai mare și un înțeles și valoare spirituală. Jehova a inspirat pe profetul Ezechiel pe care l-a numit „fiul omului” ca să vorbească în parabolă poporului lui Izrael (Ezechiel 17:2, 24:3, 20:49). Parabolele acelea au fost profeții care se împlinesc prin faptele de azi și sunt în comparație cu lucrurile spirituale ale lui Dumnezeu. În psalmii profetici stă scris: Gura mea va vorbi cuvinte înțelepte și inima mea are gânduri pline de judecată. Eu îmi plec urechea la pildele care-mi sunt înșuflate, îmi încep cântarea în sunetul harfelor. (Ps. 49:3—4.)

Ascultă poporul meu învățăturile mele (Elberfeld legile mele). Luați aminte la cuvintele gurii mele. Imi deschid gura și vorbesc în pilde, vestesc înțelepciunea vremurilor străvechi. Ce am auzit ce știm, ce ne-au povestit părinții noștri. Ps. 78:1—3.

Aceasta arată că astfel de parabole sunt profeții care vorbesc despre lucruri viitoare și care se aseamănă cu lucrurile amintite în parabolă.

2. Profetul, Ezechiel și Psalmistul au fost icoane profetice a marelui vorbitor de parabole, Christos Isus, care este numit „Fiul omului”. Cărturarii și fariseii în zilele lor au vorbit în parabolă numai în cercurile lor distinse. Ei s'au ferit să vorbească poporului de rând în pilde, pe care l-au numit „poporul țării” (2 Regi. 11:14—18—20). Pe acest popor al țării, cărturarii și fariseii l-au socotit neștiutor și de aceea incapabil de-a putea trage ceva pricepere din ele. (Fapte. 4:13). Însă Fiul omului, Christos Isus n'a considerat atât de înjosit poporul de rând care-l asculta cu plăcere: când a sosit timpul, hotărât a lui Dumnezeu, a vorbit poporului în parabole.

Insemnarea biblică despre aceasta spune: Isus a spus noroadelor toate aceste lucruri în pilde și nu le vorbea de loc fără pilde, ca să se îplinească ce fusese vestit prin prorocul, care zice: voi vorbi în pilde, voi spune lucruri ascunse dela făcerea lumii. (Matei 13:34—35). Prin aceasta s'a împlinit psalmul 49:3, și 78:2.

3. Isus nu de aceea a vorbit mulțimii în parabole că, ar fi fost mai distractiv sau interesant să ia seama la parabole sau să-și reamintească mai bine ca la expunerea directă a ideilor fundamentale, de pildă la vorbirea de pe munte. Adevăratul motiv pentru care a

vorbit așa este înscănat la Matei 13:10—17. Ucenicii s'au apropiat de El și I-au zis: „de ce le vorbește în pilde?” Isus le-a răspuns: „Pentru că vouă v'a fost dat să cunoașteți tainele împărăției cerurilor, iar lor nu le-a fost dat. Căci celui ce are i-se va da și va avea de prisos iar dela cel ce n'are, se va lua chiar și ce are.

De aceea le vorbesc în pilde, pentru că ei măcar că văd, nu văd și măcar că aud, nu aud nici nu înțeleg. Cu privire la ei se împlinește prorocia lui Isaia care zice: „Veți auzi cu urechile voastre și nu veți înțelege: veți privi cu ochii voștri și nu veți vedea. Căci inima acestui popor s'a împietrit au ajuns tari de urechi și-au închis ochii ca nu cumva să vadă cu ochii, s'audă cu urechile, să înțeleagă cu inima, să se întoarcă la Dumnezeu, și să-i vindec. Dar ferice de ochii voștri că văd, și de urechile voastre că aud. Adevărat vă spun că mulți proroci și oameni neprihăniți au dorit să vadă lucrurile pe care le vedeți voi și nu le-au văzut, și s'audă lucrurile pe care le-auziți voi și nu le-au auzit.

4. Isus cu apostolii au umblat deci mult timp prin toată țara și au predicat: Împărăția lui Dumnezeu este aproape. Pocățiți-vă și credeți în evanghelie (Marcu 1,14, 15). Matei 4:13—17, 10:1—7). Numărul celor întorși a fost mic și printre aceștia au fost mai mulți păcătoși cunoscuți și vameși, pe aceștia Isus nu ia respins ci i-a primit la sine. Deoarece mulțimea nu a arătat interesare adevărată și cele spuse de el le-a ascultat fără să dorească mai serios să le înțeleagă și să le cuprindă, le-a vorbit în parabole. Celor care le-a lipsit dorința și râvna, după împărăția lui Dumnezeu, au ascultat ce li s'a spus însă nu s'au străduit în mod serios să le cerceteze înțelesul, să urmeze și să înfăptuiască conform celor spuse. De aceea fiindcă ei au ascultat numai însă n'au cuprins înțelesul, în cele din urmă li s'a luat cunoștința și ocazia pe care ar fi câștigat-o.

Parabolele i-a cernut ca fiind nepotriviti împărăției lui Dumnezeu.

5. Acel care intradevăr l-a interesat împărăția lui Dumnezeu s'a străduit să înțeleagă parabolele împărăției și a cerut pe mai departe învățături dela Dumnezeu prin reprezentantul Său. Acești oameni s'au împărțit de privilegiul că au putut vedea și auzi despre lucrurile pe care credincioșii din vechime și oamenii drepi nu le-au putut cunoaște. Explicația dată de Isus la întrebările referitoare la unele parabole nu a fost numai cheie pentru înțelesul parabolii ci a fost și profecie. Isus a dat printre altele cheia înțelesului referitor la parabola cu grâul și neghina. Parabola celor 10 fecioare a talanților și parabola cu oile și caprele, aparțin profețiilor lui Isus, privitoare la „sfârșitul lumii”. Matei

cap. 25:6. Parabola fiului pierdut sau risipitor nu este spusă numai ca cea mai bună istorie, pe care a spus-o vreodată vreun om, ci afară de aceasta este și o profecție (Luca 15:11—32). Această parabolă a fost interesantă și în timpul rostirii ei având o anumită îndeplinire sau un anumit scop, acum însă este mult mai interesantă deoarece astăzi își are împlinirea deplină. Aceasta trebuie să se îplinească înaintea bătăliei Armaghodonului, deoarece după bătălia zilei celei mari a Dumnezeului celui Atotputernic nu va mai fi permisă și nici posibilă risipirea descrisă în parabolă. Pe cine-l interesează împărăția lui Dumnezeu și dorește viață în lumea nouă fără de sfârșit acela are dorința să înțeleagă această parabolă profetică, ceea ce este acum posibil la lumina evenimentelor împlinitoare a acestei parabole. Aici este vorba despre o istorie parabolică, care nu vrea să arate căderea poporului Israel și risipirea lui printre națiunile păgâne și nici restatornicirea lui ca națiune sub împărăția lui Dumnezeu. Parabola nu sprijină învățături contrare bibliei, de ex. ca pocăința pe patul morții sau mântuirea tuturor cuprinzând și pe Satan. Parabola aceasta mai cu seamă tinde spre justificarea hotărârii și numele lui Dumnezeu, pe mai departe descopere că organizația lui Satan nu este în stare să împiedice creaturile pământești să stea ferm de partea împărăției lui Jehova nici să împiedice pe Jehova să primească astfel de creaturi.

Timpul îndeplinirii

7. Imprejurările în care s'au spus experiențele fiului risipitor aruncă lumină asupra timpului și modului îndeplinirii, parabolei. Aceasta s'a întâmplat în timpul când s'a predicat și că regele Christos Isus este prezent în mijlocul lui Izrael, poporul de legământ a lui Dumnezeu. Ioan Botezătorul ca premergătorul lui Isus a pregătit calea înaintea regelui. Despre aceasta a spus Isus marilor preoți și bătrânii a lui Izrael „Adevărat vă spun că vameșii și desfrânatele merg înaintea voastră în împărăția lui Dumnezeu. Fiindcă Ioan a venit la voi umblând în calea neprihănirii și nu l-ați crezut. Dar vameșii și curvele l-au crezut și măcar că ați văzut lucrul acesta, nu v-ați căit în urmă ca să-l credeți (Matei 21:31, 32).

Isus timp de trei ani a umblat și a predicat că a sosit împărăția cerurilor însă conducătorii religiei au luptat împotriva lui, voind a-l împiedica de-a fi rege, au căutat să-l omoare. Isus era atunci la jumătatea anului vieții sale pământești în drum spre Ierusalim să moară acolo, după cum aceasta i-a fost dinainte cunoscut. „Toți vameșii și păcătoșii s'au apropiat de Isus ca să-l asculte. Fariseii și cărturarii cărteau și ziceau omul acesta primește pe păcătoși și mănâncă cu ei. Luca 15:1, 2.

8. Isus ca să facă de cunoscut că a procedat de potrivit și asemenea lui Dumnezeu când a primit pe Iz-

raeliții întorși și prin aceasta să dea instrucțiuni fariseilor și cărturarilor, le-a vorbit despre parabola cu oaia pierdută și drahmele. După aceea le-a vorbit despre parabola fiului pierdut sau risipitor (Luca 15:30.) Parabolele cu oaia pierdută și drahmă arată cât de serios caută cineva un lucru pierdut și cât de mare-i bucuria la găsierea lui. Parabola despre fiul risipitor arată ce trebuie să facă acel pierdut precum și bucuria care domnește în ceruri când el se reîntoarce.

9. Din anul 1914 d. Chr. dar mai cu seamă din 1918 s'a predicat vestea de bucurie a întemeierii împărăției în care împărăție regele este prezent stând pe tronul său. Aceasta înseamnă împlinirea profecției lui Isus despre „timpul sfârșitului ce s'a început în anul 1914.

„Evanghelia aceasta a împărăției va fi propovăduită în toată lumea (Trad. Reinhard pe tot pământul locuit) ca să slujească de mărturie tuturor neamurilor, atunci va veni sfârșitul (Matei 24:14, Marcu 13:10). După cum slujba serviciului lui Ioan Botezătorul a fost anticipată slujbei serviciului lui Isus Christos și a lucrat paralel cu aceasta, în același fel poporul consacrat a lui Jehova a săvârșit o lucrare anticipată anului 1918 cu vreo 40 ani, care corespunde lucrării săvârșite de Ioan Botezătorul. În timpul acelei lucrări și-a făcut indicarea asupra împărăției lui Jehova de sub conducerea lui Christos. Dumnezeu a pregătit „un popor pentru numele său” pe care să-l întrebuițeze mai ales după anul 1918. În anul acesta dușmanul religios profitând de stările primului războiu mondial a oprit lucrarea poporului lui Jehova. În anii următori Jehova a reînsufleșit vestirea împărăției prin o rămășiță a martorilor săi credincioși care au stat gata pentru împărăție alături de Christos Isus.

Privind înapoi cu 1900 ani putem vedea că după ce s'a oprit lucrarea lui Ioan Botezătorul prin decapitarea sa, Isus cu ceata credincioasă a ucenicilor săi a continuat proclamația: „S'a apropiat împărăția cerurilor (Matei 4:12, 18—23, 11:12, 13, Luca 16:16). Felul în care s'au purtat diferitele clase față de vestirea împărăției a servit lui Isus motiv de-a le spune parabola fiului risipitor. Predicarea vestei de bucurie despre întemeierea împărăției lui Dumnezeu și prezenței regelui conduce asemenea la astfel de lucrări care au împlinit parabola spusă de Isus. Contrazicerile și criticile ridicate în urma vestirii credincioase a împărăției, pretinzând explicarea parabolei nu numai pentru a răspunde acestor criticanți, ci pentru că Isus Christos ne-a promis pentru mângâierea noastră.

10. După ce fiul inspirat a lui Dumnezeu a zis: „tot așa vă spun că este bucurie înaintea îngerilor lui Dumnezeu pentru un singur păcătos care se pocăiește. A spus parabola care este în examinare „El a mai zis, un om avea doi fii. Cel mai tânăr a zis tatălui său: „tată dă-mi partea de avere ce mi se cuvine; și tatăl le-a împărțit averea (Luca 15:11, 12). Această parabolă a spus-o Dumnezeu în timpul când era pe pământ. În zilele noastre

și dela timpul venirii Sale la templu în 1918, tot același domn și rege Christos Isus a iluminat pe toți aceia care au ochi de văzut și urechi de auzit pentru înțelegerea profesiei.

Prin explicatorul din templu Jehova Dumnezeu ne atrage atențiunea asupra evenimentelor invederate din prezent care împlinesc parabola.

Părinte și fii

11. Părintele celor doi fii, acel „un om” semnifică pe Marele dătător de viață, Jehova Dumnezeu ca părintele familiei creaturilor, care prin Isus Christos vin luați în considerare pentru viața veșnică. Christos Isus a fost acela care a descoperit oamenilor credincioși consacrați de pe pământ, pe Jehova Dumnezeu, în deosebi ca Părinte învățându-i a se ruga: „Tatăl nostru (Matei 6:9). Învățăceilor care au fost chemați a fi moștenitorii lui Dumnezeu și comoștenitori cu Christos în împărăția cerurilor a zis: „Luca 11:2, 12:31, 32). Rămășița turmei mici din 1918 a rezistat judecătii templului, a fost unsă și primită în legământul împărăției și membrii acesteia cervesc ca „Martorii lui Jehova” până în ziua de azi.

12. Afară de moștenitorii împărăției „turma mică” după expunerea lui Christos Isus, „bunului Păstor” are și „alte oi” pe care trebuie să-i aducă în armonie cu El, cu Păstorul, ca să câștige binecuvântările împărăției cerurilor pe pământ. Aceștia sunt fii pământești viitori pe pământ a-i Părintelui ceresc, Jehova. În viața aceasta ei se împărtășesc prin Fiul lui Dumnezeu, Păstorul cel bun, care și-a dat viața pentru toate oile. (Ioan 10:11, 15, 16). Despre relațiile lor cu Părintele și binecuvântările lor pământești în împărăția lui Isus Christos a zis: „Și va pune oile la dreapta, iar caprele la stânga Lui. Atunci Împăratul va zice celor dela dreapta Lui: „Veniți binecuvântații Tatălui Meu de moșteniți Împărăția, care v'a fost pregătită dela întemierea lumii (Matei 25:31—34).

13. Deci după Sfânta Scriptură din omenirea păcătoasă două clase vor moșteni viața veșnică ca fii a lui Dumnezeu: o clasă spirituală care are chemare pentru împărăția cerurilor și o clasă pământească care după întemierea împărăției va primi viață și sub stăpânirea cerescă a lui Dumnezeu se va împărtăși de binecuvântări pe pământ. „Cei doi fii a-i „unui om” semnifică aceste două clase. „Fiul mai mare” preumbrește deci pe aceia care pot fi luați în seamă ca moștenitori ai împărăției, deoarece s'au consacrat lui Dumnezeu și prin spiritul Său au fost născuți ca fii Săi spirituali. Către aceștia sunt adresate cuvintele apostolului Ioan: „Vedeți ce dragoste ne-a arătat Tatăl, să ne numim copii ai lui Dumnezeu! Și suntem. Lumina nu ne cunoaște, pentru că nu l-a cunoscut nici pe El. Prea iubitor, acum suntem copii ai lui Dumnezeu. Și ce vom fi, nu se arată încă. Dar știm că atunci când se va arăta El,

vom fi ca El; pentru că El vom vedea așa cum este” (1 Ioan 3:1,2).

14. Deoarece au crezut în jertfa de mântuire a lui Isus Christos și s'au consacrat lui Dumnezeu pentru a-i face voia Sa, intră în lucrarea Părintelui ceresc servindu-L pe câmpul de luptă ca „martori ai Săi”. Fiind născuți de spiritul Său, sunt fii spirituali a-i lui Dumnezeu și ei întrec alte creaturi care mai târziu vor fi mântuiți dintre oameni, pentru vicața veșnică. Aceștia sunt „primele roade a lui Dumnezeu și a Mielului”, „ca fiind prima roadă a creaturilor Sale.” Deci sunt asemenea fiului „mai mare”. (Apoc. 14:4; Iacob 1:18). Ca întâiul născut al Părintelui, fiul mai mare este „prima roadă a puterii Sale”. 5 Moise 21:17). Membrii acestei clase sunt aleși dintre evrei și păgâni, ca să formeze un popor pentru numele Său.” (Fapte 15:14). În timpul apostolului Pavel unii dintre aceștia au murmurat și au contrazis căci pentru avertizarea lor scrie următoarele: „Faceți toate lucrurile fără cârtiri și fără șovăieli, ca să fiți fără prihană și curați, copii ai lui Dumnezeu, fără vină, în mijlocul unui neam ticălos și stricat, în care străluciți ca niște lumini în lume, ținând sus Cuvântul vieții; așa că în ziua lui Christos, să mă pot lauda că n'am alergat nici nu m'am ostenit în zădar.” (Filipeni 2:14—16).

15. Dintre cei doi fii, cel mic semnifică clasa acelor care vin în considerațiune pentru mântuire prin sângele jertfei de mântuire a lui Christos, primind astfel viața veșnică pământească ca fii pământești a lui Dumnezeu. Acest fiu mai mic nu poate semnifica întreaga omenire mântuită. Numai pe aceia îi semnifică care în timpul împlinirii parabolei pășesc înainte, deci pe aceia care vor deveni „celelalte oi” a bunului Păstor. Pe aceștia îi adună în „turma Sa”, în societatea rămășiței „turmei mici”. (Ioan 10:16). Aceștia după aceea vor fi adunați în turma Sa, după ce Regele, Christos Isus a adus în armonie cu Sine, în templu, pe rămășița Sa, judecată și probată, după anul 1918. Unii care aparțin la clasa „aceasta mai mică” încă înainte: acestui au luat cunoștință despre vestea împărăției, înțelegând în aceasta și vestea că „milioane de oameni care trăiesc astăzi nu vor muri niciodată”, care a fost proclamată pentru primadată în California, la Los-Angeles în 24 Febr. 1918. Aceasta s'a întâmplat cu puțin înainte ca dușmanul să i-a măsuri drastice pentru suprimarea lucrului în Statele Unite și puțin înainte de venirea Domnului în templu ca Judecător. Fiindcă fiul mai mic semnifică o clasă de oameni, formarea acestei clase se împlinesc într'un anumit timp, totuși această clasă se compune din aceia care au perspectiva să devină fii lui Dumnezeu pe pământ. Unii din aceștia sunt copii ai unor părinți care sau consacrat lui Dumnezeu, au fost născuți de spirit și în mijlocul familiei au luat cunoștință despre speranța împărăției. Această clasă a auzit vestea împărăției în deosebi înaintea anului 1931.

Până la acest an Domnul a adunat întreaga rămășiță a lucrătorilor în serviciul viei, dându-le dinarul „numele nou“, martorii lui Iehova și că la astfel de martori le-a deschis pe mai departe privilegiul serviciului. — Matei 20:1—10.

16. Faptele arată, că clasa „fiului mai mic“ nu a procedat în armonie cu ocaziunile spirituale oferite, până în acel an, ci a fost nehotărît, indiferent lipsindu-i bună apreciere. Fiind tineri și nematuri în cunoștința „adevărurilor prezente“ ale lui Dumnezeu, nu au privit la îndemnul cuvântului Său: „Dar adu-ți aminte de Făcătorul tău în zilele tinereții tale, până nu vin zilele cele rele și până nu se apropie anii, când vei zice: „nu găsesc nicio plăcere în ei“ (Ecles. 12:1). Nici când nu vor reprimi membră clasei acesteia ocaziunile neglijate. Probabil aceștia s'au gândit în acel timp, că vreodată vor face ceva și pe baza aceasta vor deveni copiii lui Dumnezeu.

Impărțirea averii

17. Cum s'a întâmplat că „fiul mai mic“ a zis către părintele său: „Părinte, dă-mi partea de avere ce mi se cuvine“? Cum a fost că „Tatăl le-a împărțit averea“ (trad. Concordată: „susținerea vieții“). Conform parabolei fiul mai mic a cerut dela tatăl său partea mobilă a averii ce i se cuvinea din moștenirea viitoare: „Din partea de avere ce mi se cuvine“. Nu a cerut partea fratelui mai mare a fiului întâi născut. Această ar fi putut-o moșteni numai în cazul morții fratelui mai mare primind mai înainte dreptul de moștenire la moartea tatălui său. Isus Cristos a luat această icoană din viața de toate zilele a evreilor. Conform legii lui Iehova dată prin Moise, fiul mai mare al familiei a trebuit să moștenească din averea părintelui două treimi chiar și dacă a fost fiul femeii pe care n'a iubit-o, iar fiul mai mic a trebuit să moștenească o treime după cum cetim la Deut. 21:16, 17: „Când își va împărți averile... să recunoască de întâi născut pe fiul aceleia pe care n'o iubește și să-i dea o parte îndoită din averea lui, căci fiul acesta este cel dintâi rod al puterii lui și lui i-se cuvine dreptul de întâi născut“. Fiul mai mic n'a avut răbdare să mai aștepte. A dorit să aibă simțul acela că și el posedă ceva cu care să dispună liber, să se folosească sau să preschimbă în ceva, prin care să pozeze lucruri de care să se desfăteze când dorește.

18. Intre poporul lui Dumnezeu din vechime s'a întâmplat că averea ce era de împărțit s'a pus la dispoziția moștenitorilor înainte de moartea părintelui lor. Este scris, că patriarhul Avraam „preținul lui Dumnezeu“ înainte de moartea sa el a dat lui Isac tot ce a avut. Iar fiilor proveniți dela fițoarele Hagara și Chetura le-a dat numai daruri și i-a îndepărtat în spre răsărit, în țara răsăritului încă în timpul vieții sale de lângă fiul său Isac. Așa s'a întâmplat și în parabolă:

părintele i-a dat partea legală ce i-se cuvine, bine înțeles că fiul mai mare nu și-a cerut partea sa, ci s'a mulțumit ca și mai departe să servească pe părintele și să aștepte.

19. Clasa preumbrită prin fiul mai mic de asemenea nu a avut răbdare să mai aștepte. În decursul celor patruzeci de ani când Domnul a pregătit calea mai înainte de a veni la templul său în anul 1918, Iehova Dumnezeu a descoperit poporului său, că toți oamenii mântuiți pentru viața veșnică vor ajunge în cer și vor fi moștenitori cu Christos, „partași la natura Dumnezească“. O clasă mult mai mare decât „turma mică“, își va însuși meritul prefului de răscumpărare și vor primi viața veșnică în împărăția preaiubitului fiu a lui Dumnezeu, ca oameni perfecți pe pământ. Adevărul acesta a fost cunoscut deslusit prim dată în anul 1881 și expus în broșura cu titlu „Cortul legământului și în jurterfelor adevărate mai bune“. (Vezi „Turnul de Veghere“ pagina 70—73 din luna Aprilie 1907. Broșura aceasta a fost răspândită în multe milioane de exemplare. Încă și după anul 1918 a fost editată, dar după aceea n'a mai apărut din cauza adevărului tot mai deslusit, pe care Dumnezeu l-a revărsat asupra acestui obiect, de când a apărut în templu solul Său Christos Isus. Vestea despre „milioane de oameni ce trăiesc azi nu vor muri niciodată, a făcut de cunoscut că o mare mulțime dintre oameni va fi trecută cu viața prin bătălia Armagedonului și vor trăi veșnic pe pământ sub împărăția lui Dumnezeu. Vestea aceasta s'a lezat pe adevărurile descoperite prima dată în „Prezentările cortului legământului și pe cercetarea amanunțită a celor șapte volume a „Studiilor în Scripturi“ care au apărut înainte de anul 1918, și au fost răspândite în câteva limbi în multe milioane de exemplare.

20. După ce în anul 1918 s'a terminat primul război mondial și martorii lui Iehova în anul 1919 au reluat cu puteri depline vestirea împărăției, a fost o clasă de oameni care au luat cunoștință ba chiar au și înțeles până la un anumit grad vestea adevărului referitor la speranța vieții veșnice de sub domnia de o mie de ani a lui Christos. Aceștia n'au dorit după o viață în ceruri, după cum nici „fiul mai mic“ n'a dorit după moștenirea fratelui său, ci a dorit numai „partea ce i-se cuvine lui“. Dorița lor s'a îndreptat spre viața pământească și spre bucuria lucrurilor naturale ce sunt pe pământ, însă ei au dorit lucrurile acestea în prezent, înainte de bătălia Armagedonului. Lor le-a plăcut binecuvântările viitoare ale stăpânirii împărăției, dar au dorit lucruri ce se pot cuprinde, ceea ce ar putea folosi acum, lucruri ce ar putea fi schimbate acum ceea ce ar satisface în timpul prezent cul propriu. După cum fiul mai mic n'a fost gata să îndeplinească această serviciul părintelui și să aștepte timpul când însuși părintele va dispune asupra moștenirii tot așa și clasa mică

dermă n'a ținut de lipsă să rămâne în timpul acesta în serviciul marelui dătător de viață Jehova Dumnezeu.

21. Copiii consacrați ai lui Dumnezeu martorii Săi și înainte de 1918 și câțiva ani după aceea — așa zicând până la anul 1934 — au stat în serviciul său asemenea fiului mai mare au predicat consacrarea față de Dumnezeu și au îndemnat și pe alții pentru îndeplinirea acestui serviciu. În acel timp ei au înțeles că consacrarea conduce la viața cerească și că pasul acestuia trebuie să-l facă acei care vor fi fiii spirituali ai lui Dumnezeu și membrii „corpului lui Christos” că să domnească împreună cu Christos Isus în împărăția cerească. (Vezi cartea „Guvernare” apărută în anul 1928 în limba germană la pagina 133, 138—145) deci din aceasta s'a înțeles că consacrarea conduce la curățirea de păcate, la îndreptărea spre viață și după aceea vor fi primiți în „legământul de jertfă”, jerfind prin această perspectivă la viața viitoare omenească, înlocuind aceasta cu speranța vieții cerești, pentru care Dumnezeu îi naște pe astfel de consacrați din spiritul Său. În baza înțelegerii neclare de atunci, referitor la întrebarea că din cine constă „mulțimea mare” profetită în Apocalism 7:9—17, atunci s'a înțeles că aceasta este o ceată de oameni care se consacrează lui Dumnezeu, apoi sunt primiți în legământul de jertfă (la jertfirea a tot ce este pământesc), și apoi născuți pentru viața cerească. Iar sub oamenii de bine au înțeles o altă clasă care nu sunt consacrați lui Dumnezeu în zilele de pe urmă a așa numitei „ere creștine” (Vezi cartea „Justificare” apărută în limba germană în anul 1931, vol. I., pag. 104—109).

22. În anul 1932 a apărut propunerea că oamenii de bine să procedeze asemenea ca și Ionadab de odinioară, să ia poziția lângă adevăr și să activeze împreună în lucrare cu rămășița spirituală a lui Dumnezeu. Aceasta însă nu au înțeles de consacrare față de Dumnezeu, de părintele (cartea „Justificare” apărută în limba germană vol. III, pag. 75—82). În presupunerea că consacrarea nu conduce la consecințe de bună voie sau la viața cerească căci atunci ar fi trebuit să jertfească ori ce perspectivă omenească în ceea ce privește prezentul și viitorul, clasa „fiului mai mic” nu a văzut necesar pentru ei consacrarea. Cugetul acela nu le-a plăcut și nici nu s'au lăsat a fi legați ca să se consacreze pe deplin serviciului lui Dumnezeu din dragoste curată față de adevăr și să aștepte cu plăcere lucrurile bune pământestii până după bătălia Armagedonului și nimicirea lumii nedrepte a lui Satan. Față de proclamarea de peste tot a mesagiului împărăției, prin purtarea lor au rugat în mod disperat pe Marele dătător de viață Jehova Dumnezeu, să le dea parte lor pământescă ca să se poate distra pe deplin în decursul acestei lumi vechi iar mai târziu să poată primi ceea ce asigură prin împărăție mila și îndurarea lui Dumnezeu pe baza jertfei de răscumpărare a lui Christos. Lor nu le-a fost

frica că păcătuiesc împotriva spiritului îndurării și pot să devină cumva necredincii pentru îngrijirea, mântuirii a jertfei pentru păcat a lui Christos.

23. Cum a împărțit dătătorul de viață Jehova Dumnezeu „averea” sau „susținerea vieții” și a dat partea ce se cuvine (acum) clasei „fiului mai mic”? Prin scurtaarea din anul 1914 a zilelor „marelui necaz”, ce s'a abătut asupra organizației lui Satan ce va ajunge culmea în Armagedon. În timpul când a fost aruncat din cer Satan împreună cu organizația lui demonească „în lupta cerească” fiind aruncat pe pământ sub picioarele lui Christos, Jehova nu a poruncit regelui său biruitor, ca să continue lupta până la sfârșit și să nimicească imediat pe Satan împreună cu organizația sa omenească. Jehova a dat poruncă pentru oprirea activității hotărînd „o zi pentru pregătirea” actului definitiv a „marelui necaz” din Armagedon. Unsu lui Dumnezeu, rămășița martorilor născuți din spirit, trebuie să îndeplinească lucrarea hotărîta de Dumnezeu în decursul acestei „zile a pregătirii”. Mai întâi trebuie ca evanghelia să fie propovăduita tuturor neamurilor” (Marcu 13:10). „Lucrarea aceasta neobisnuită” s'a început cu puțin după terminarea primului războiu mondial și durează mai departe. Dumnezeu a prescurtat „marele necaz” ce s'a abătut asupra organizației lui Satan prin intreruperea sau repausul ținut în mijloc. (Matei 24:21, 22, 14) în decursul acestui timp ies afara „celelalte oi ale Domnului din organizația lui Satan și de aceea se spune în mod profetic că aceștia „vin din necazul cel mare” — Apocalism 7:14.

24. Întru cât Jehova Dumnezeu a asigurat într'un mod milostiv timpul acesta de interval și prin aceasta Jehova Dumnezeu a dat partea sa clasei „fiului mai mic” și astfel el a putut merge pe calea aleasă de el însuși, până ce se va trezi. Clasei rămășiței i-a dat privilegiul să-l servească prin vestirea acestei evanghelii a împărăției; clasei „fiului mai mic” i-a dat o perioadă de timp, în decursul căruia poate să-și folosească după voia sa privilegiile sale pământestii, ca încă înainte de Armagedon să-și petreacă într'un mod egoist, dacă ar alege aceasta. „Fiul mai mic” cu procedura aceasta nu s'a deosebit de „oamenii lumii aceștia a căror parte este în viața aceasta” însușinduși, lucrurile pe care Dumnezeu le-a dat pe pământ pentru întrebuințarea lor, sub stăpânirea teocratică a lui Dumnezeu, sau care abuzează de lucrurile acestea spre batjocura lui Dumnezeu. (Psalm 17:14). — Clasa „fiului mai mic” n'a priceput nici n'a înțeles că Părintele cerească — citând Psalmul 142 versetul 5 — „Tu ești scăparea mea, partea mea de moștenire pe pământul celor vii”. Într'insă n'a fost aprecierea asemănătoare oamenilor credincioși din vechime: care au servit pe Dumnezeu din toată inima și fără speranța cerească, neretrăgându-se sau să facă compromis în viața aceasta prezentă, din simplul motiv

al adevărului, fiind lucrul acesta plăcut și potrivit înaintea lui Dumnezeu.

25. „Nu după multe zile, fiul cel mai tânăr a strâns totul și a plecat într-o țară depărtată unde și-a risipit averea (bunurile date iui) ducând o viață destrăbălată.“ (Luca 15:13.) În acel timp fratele mai bătrân a rămas acasă în apropierea părintelui și i-a servit pe câmp, suferind greutățile și zădăful zilei. Nu este arătat dacă fiul mai mic chiar dacă ar fi fost blând ar fi servit pe tatăl său înainte de plecarea sa, sau că ar fi apreciat în deajuns moștenirea primită înainte. Din contră așa se vede că n'a lucrat cu plăcere la părintele, mai bine a voit să trăiască fără răspundere, a fost nepăsător și i-a plăcut distracția, ceea ce i-a satisfăcut eul său propriu, pe lângă aceasta a fost un mare risipitor sau prădător și n'a apreciat în deajuns ceea ce a primit dela părintele său prin cererea sa dinainte. Fiul mai mic nu s'a adevărit de fiu vrednic al părintelui, nici n'a arătat dragoste față de înțelepciune, ceea ce înveselește inima părintelui iubitor. (Prov. 29:3). După ce și-a primit partea de avere ce i-se cuvenea, a fost gata să plece într-o țară depărtată, unde a ieșit de sub privirea și cereul de control al părintelui, casa părintească și societatea fratelui mai mare nu i-a oferit destulă aventură, aici n'a fost locul preocupărilor și a atracțiilor vieții, ceea ce a dorit el. Calea vieții fratelui său credincios legământului, pentru el a fost prea îngustă, prea strâmtă, mărginită, reglementată și prea regulată. Pe fiul mai mic nu l-a putut lega nici reține în casa plăcută a părintelui Dumnezeu, nici serviciul Părintelui, nici îngrijirea despre bunul renume al părinților, nici recunoașterea părintelui, și nici bucuria asupra conducerii plină de dragoste, precum nici speranța pusă în perspectivă de părintele într-o stare mai bună viitoare.

„În țara depărtată“

26. Țara depărtată unde a călătorit fiul mai mic cu cheltueli enorme și multă oboseală a fost Roma, imperiul Roman, conform istoriei biblice Roma a fost a șasea națune mondială, capitala „împăratului de mează-noapte“. În Roma tu om și-a putut câștiga împărăție lumească, ceea ce este preunibrit în însemnarea cu omul din neam mare, care s'a dus într-o țară depărtată ca să-și ia o împărăție și apoi să se reîntoarcă (Luca 19:12). Lumea aceasta a aparținut la lumea aceea a cărei Dumnezeu este Satan și care zace în nelegiuire sau în cel rău. (2 Cor. 4:4; 1 Ioan 5:19). În timpul lui Isus, Diavolul a stăpânit lumea prin imperiul bestial Roman. Indiferent, că în realitate unde era sau la ce distanță „țara depărtată“ ea totuși era „departe“ de spiritul părintelui fiului mai mic. „Acolo fiul și-a risipit averea“ trăind în destrăbălare și n'a economisit nimic pentru un viitor nesigur. Scopul i-a fost să se folosească în viață după posibil de cât mai multe plăceri egoiste. Nelucrând nimic

a devenit în două înțeleșuri risipitor. „Cine se lenevește în lucrul lui este frate cu cel ce nimiceste“ (Proverb. 18:9). Satan, „dumnezeul lumii acesteia“ este cel mai mare risipitor sau nimicitor. Isus Christos a zis: „Cine nu este cu mine este împotriva mea, și cine nu strânge cu mine risipește“. Cine nu este lângă Christos, accia arată rudenie cu marele risipitor (Matei 12:30). Fiul risipitor n'a stat aproape de Domnul, prin urinare n'a stat de partea Sa.

27. În mod vădit că țara fiului risipitor a fost aceea la care s'a mărginit predicarea lui Christos și a apostolilor. Isus a zis: „Să nu mergeți pe calea păgânilor, și să nu intrați în vreo cetate a samaritenilor; ci să mergeți mai de grabă la oile pierdute ale casei lui Izrael.“ (Matei 10:5, 6). Aceasta a fost țara poporului de legământ a lui Dumnezeu. Clasa „fiului risipitor“ din „timpul sfârșitului“ de acum, de asemenea a plecat „într-o țară depărtată“ prin modul procedurii sale, necăutând calea consacrarii lui Dumnezeu și a serviciului Său. „Țara depărtată“ semnifică starea depărtată dela Dumnezeu, în care se află lumea. În realitate nu este nevoie să călătorim mult, ca să ajungem în lume. Venirea la Isus a vameșilor și a păcătoșilor i-a servit de motiv ca să spună parabola despre fiul risipitor, împotriva cătoro a protestat cărturarii și fariseii. Vameșii, erau percepții guvernului roman sau funcționarii vamali și au acționat printre poporul lor evreesc, care era apăsător de Roma. Stând în serviciul imperiului mondial Roman în timpul, când a fost, pironit Isus Christos pe lemn. Abuzând de slujba lor prin aceea, că apăsau pe concetățenii lor prin înșelăciune și acușări false, pentru ca să poată trage din acesta câștiguri grase pentru scopurile lor egoiste. Toate aceste s'au întâmplat în serviciul „guvernului de departe“ și acesta s'a depărtat mult de spiritul și legământul lui Iehova. Aceștia erau vameși în țara lor și de aceea i-au lepădat și i-au privit de păcătoși conducătorii religioși.

28. Sub noțiunea „păcătoși“ intră și accia, care au săvârșit alte păcate, ca desfrânarea și călcarea de legământ încheiat cu Dumnezeu. (Luca 7:37—39). Despre acele națiuni, care erau străine și înafara legământului lui Dumnezeu, de obicei au vorbit ca despre „păcătoși“; dacă un evreu a intrat în comunitate cu vreo națune sau cu felul vieții lor era socotit ca „păcătos“. (Galateni 2:15; Luca 6:32—34; 24:7; Mat. 26:45). Deci astfel de păcătoși nu era nevoie să părăsească țara, pentru a se depărta de Iehova Dumnezeu, cu care au stat în relații de legământ. Starea îndepărtării nu a constat în aceea că ei nu ar fi fost atât de culți sau favorizați, ca fariseii, cărturarii, legiuitorii și bătrânii, ci au fost „departe“ din cauza că nu și-au îndeplinit obligațiile față de legământ; religionistii mai sus amintiți nu le-au fost spre ajutor pentru a se apropia de Dumnezeu, din contră i-au disprețuit și i-au ocolit.

29. Clasa „fiului risipitor” putea gândi că procedul lui este nevinovat fiindcă n-a jupuit pe nimeni: materialmente s-a corporat întru asemenea celorlalţi oameni din lume, mulţumindu-şi pe cât posibil lui său. Aceasta a însemnat „plecarea în ţara îndepărtată” deoarece s-a acomodat acestei lumi: aceasta lume este ruită îndepărtată de Dumnezeu. Orice ar fi auzit despre adevăr l-ar fi adus mai aproape de Dumnezeu. Acei care ză neglijat să urmeze acest adevăr, chiar dacă acest pas ar conduce la consacrară faţă de Dumnezeu, şi rămâne pe partea lumii vechi, acela nu iubeste pe Dumnezeu. Neglijenţa faţă de adevărul împărăţiei şi dorinţa de-a se bucura de plăcerile altora şi în lume să apară ca persoană distinasă, împărtaşindu-se din bucuriile lor: aceasta înseamnă pretenie cu lumea şi în înţelesul spiritual este desfrânare, în care a ajuns fiul risipitor. Aşa zice spunea celor care cer ceva de la Marele dăruitor de viaţă: „Că apoi să risipiască, pentru a-şi satisface dorinţele egoiste. „Sau cereţi şi nu captaţi, pentrucă cereţi rău, cu gând să risipiţi în plăcerile voastre. Suflete precurvare! nu şiti că pretenia lumii este vrăjmăşie cu Dumnezeu! Aşa că cine vrea să fie prieten cu lumea se face vrăjmaş cu Dumnezeu.” (Iacob 4:3-4).

30. Nu este chiar necesar ca cineva să intre în legătură cu partea cîntărea a organizaţiei lui Satan, pentru a săvârşi această „desfrânare spirituală”. Cine nu iubeste împărăţia lui Dumnezeu şi nu i-a atitudine lângă ea, nu poate ocoli de-a fi pătat de lumea aceasta: trebuie să se lăsească cu toate distracţiile ei. Dumnezeu a ordonat poporului Său: „Nu iubiţi lumea, nici lucrurile din lume. Dacă iubeste cineva lumea, dragostea Tatălui nu este în el. Căci tot ce este în lume: pofta firii pămăntesii, pofta ochilor şi lăudărosia vieţii, nu este de la Tatăl, ci din lume. Şi lumea şi pofta ei trece: dar cine face voia lui Dumnezeu, rămâne în veac.” (1 Ioan 2:15-17).

31. Pământul va fi patria veşnică a creaturilor drepte care servesc Părintelui ceresc, pe Iehova Dumnezeu: binecuvântările naturale cu care sunt înzestrate creaturile Sale pămăntesii sunt date ca semn de-a servi şi a preamări pe Dumnezeu. Partea vizibilă a organizaţiei lui Satan şi poporul de sub stăpânirea sa în serviciul lumii stăpânită de demoni, i-au în posesiune binecuvântările materiale pămăntesii, ceea ce serveşte spre ocara lui Dumnezeu. Aceste lucruri le pierd în mod usuratic şi neînţelept. Clasa „fiului mai mic” care în decesebi după 1918 n-a căutat să primească adevărul şi făptuiesc şi să trăiască în armonie cu el, s-a confortat lumii şi şi-a risipit averea prin aceea, că a dorit să trăiască asemenea lumii. A neglijat mari şi multe ocazii, pentru că bucuriile şi puterea s-o întrebănăteze în serviciul Celui prea înalt, a Marelui Dăruitor de viaţă, deoarece nu s-a grăbit cu toate bucuriile lui să se consacră lui Dumnezeu, a risipit un privilegiu nepus

de mare, în decesebi până la 1931. Ce fel de privilegiu? Acea ocazie de-a aparţine clasei împărăţiei cerurilor, alcătuită parţea tînora şi rămăşitei, prezumăntă în veciune prin Estera şi Rut. Strămtorarea cea mare n-a fost scurtată pentru că în intervalul de timp acei care doresc să primească viaţa veşnică, ca fii ai lui Dumnezeu, să ducă o viaţă destrăbănă. Acesta a fost îngăduit în mod mişostiv, pentru că vestea împărăţiei pentru câştigarea vieţii veşnice să fie vestită la toate naţiunile.

32. Dela 1913 până la 1931 foarte multă literatură a stat la dispoziţia vestirei împărăţiei precum şi foarte bună ocazie s-a oferit pentru supravieţuirea Armagedonului şi câştigarea vieţii veşnice. Mai mult de 110 milioane de cărţi şi broşuri în diferite limbi au fost la îndemăna poporului, înafară de acestea multe sute de milioane de tratate gratuite, discursuri publice şi radiofonice, prin multe succiuni de radio. „Fiul pierdut” a neglijat ocazia de-a intra în serviciul lui Dumnezeu, care i s-a oferit prin această vestire. În „ţara depărtată a lumii” a ţinut strânse legăturile, cheltuind banii pe ce nu este pînă şi obosindu-se pentru ceea ce nu l-a săturat. (Isaia 55:2). Dacă membrii acestei clase a îngăduit ca gândurile şi falsele bogăţii a lumii să sugrumă viaţa lor reşănundu-i dela lucrul pe care Dumnezeu din mila Sa l-a hotărit înaintea bătăliei Armagedonului: unii ca aceştia — copii ai părinţilor consacraţi s-au oameni care au simpatizat pe martorii lui Iehova — au neglijat ocaziunile preţioase, risipind timp şi mijloace.

33. Dacă aceştia timpul lor pierdut fără rost l-ar fi întrebănăntat pentru citirea scrierilor biblice sau pentru cercetearea adunărilor, ca să audă şi să înveţe cuvântul despre împărăţia lui Dumnezeu sau să fi ascultat discursuri radiofonice, care a vestit solia despre guvernul dreptăţii, care de mult ar fi progresat în cunoaşterea voinei şi cuvântului lui Dumnezeu! În petrecerile şi chefurile lor ce ocazii preţioase au neglijat în privirea „lucrului neobisnuit”, deoarece acestea le-au iubit mai mult decât pe Dumnezeu şi împreună cu naţiunile: aceasta neînfrănată în chefuri lăsănd inimile lor atrase de beţi şi desfrânări sau de gândurile vieţii! (Luce 21:34-36). Au mers între desfrânării spirituale a lumii şi s-au îmbătat cu „vinul” Babilonului, organizaţia lui Satan, prin care a încheiat toate naţiunile. (Ieremia 51:7; Apoc. 17:1-5). Călea aceasta a coromput tuturor distracţiilor lor dorite şi acestea le-au înţinat astfel de viaţă care nu s-a mai putut înfrăna prin obligaţiunile legământului faţă de Dumnezeu: căntându-le numai sărăcie spirituală. Nutrind această cerinţă şi-au întărit inimile până la împietrire foarte aproape cu totul indiferenţi faţă de voia lui Dumnezeu referitor la aceia care vor primi viaţa veşnică în lumea nouă.